П'ятниця, 1 листопада 2002 року. № 202 (2953) Ціна договірна

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

Фото Володимира РЕПІКА (Укрінформ).

Під головуванням Прем'єр-міністра України Анатолія Кінаха відбулося засідання організаційного комітету з підготовки і проведення заходів з нагоди 70-ї річниці голодомору в Україні.

ОФІЦІЙНО

У Греції є все. Зокрема, і розуміння

Україну в Греції знають і розуміють набагато краще, ніж деякі наші вітчизняні політики: особливо щодо її здобутків за десять років незалежності, проблем і чіткого розуміння того, що Україна — невід'ємна частина Європи. Про це заявив Голова Верховної Ради Володимир Литвин по закінченні переговорів зі своїм грецьким колегою Апостолосом Какламанісом. Володимир Литвин подякував Греції за її підтримку України в 1994 році.

(Закінчення на 9-й стор.).

Документи щодо ГТК підписано

Керівники ВАТ «Газпром» і НАК «Нафтогаз України» у вівторок в Києві підписали установчі документи для створення «Міжнародного консорціуму з управління і розвитку газотранспортної системи України». Про це стало відомо не від української влади, а з прес-релізу «Газпрому».

(Закінчення на 2-й стор.).

ПЕРЕДПЛАТА

Депутатська ініціатива знайшла послідовників

Як уже повідомляв «Голос України», депутат Хмельницької обласної ради Володимир Данілов зорганізував безоплатну передплату парламентської газети для 1000 інвалідів, пенсіонерів та незаможних подолян. Тільки-но ця інформація побачила світ, як на неї одразу відгукнулися і організували передплату відповідним чином:

Ганна Казмірук, директор Красилівського ДП «Оболонь»	— **для 400 осіб**
Василь Волощук, голова Ярмолинецької райдержадміністрації	— **260**
Іван Семенюк, директор Красилівського СТОВ «Колос»	**—200**
Іван Дунець, голова правління Хмельницького ВАТ "АК АДВІС"	**— 200**
Михайло Кирпиченко, голова правління ВАТ «Укрелектроапарат»	**— 200**
Олександр Лисюк, голова правління Хмельницького ВАТ «Хмельпиво»	**— 100 осіб.**

Хто наступний благодійник?

Михайло ВАСИЛАШКО.

ПРЕМ'ЄРА РУБРИКИ

АНТОЛОГІЯ МАЛИХ МІСТ

Історія кожного з них — часточка літопису, часточка життя країни, зітканої з міст і довколишніх сіл. Невелике містечко — це часто каталізатор розвитку регіону, його обличчя. Як-то кажуть, мала штучка червінчик, а ціна велика. Так і наші міні-поліси зі своїм обличчям і шармом. Прочитайте про Кременець...

КРЕМЕНЕЦЬ — ПЕРЛИНА ВОЛИНСЬКОГО КРАЮ

Кременець називають перлиною Волинського краю. І заслужено. У місто, розташоване біля підніжжя Замкової гори, закохуєшся одразу і назавжди. «Виною» цьому не тільки розкішна волинська природа, чудова панорама, що відкривається з гори Бони, а й багата історія. Археологи знайшли тут кілька поселень доби палеоліту, а в них — вироби з кременю, який, мабуть, і дав назву місту. Крем'яні камінці досі біліють на навколишніх полях, хоч скільки їх не визбируй.

(Закінчення на 5-й стор.).

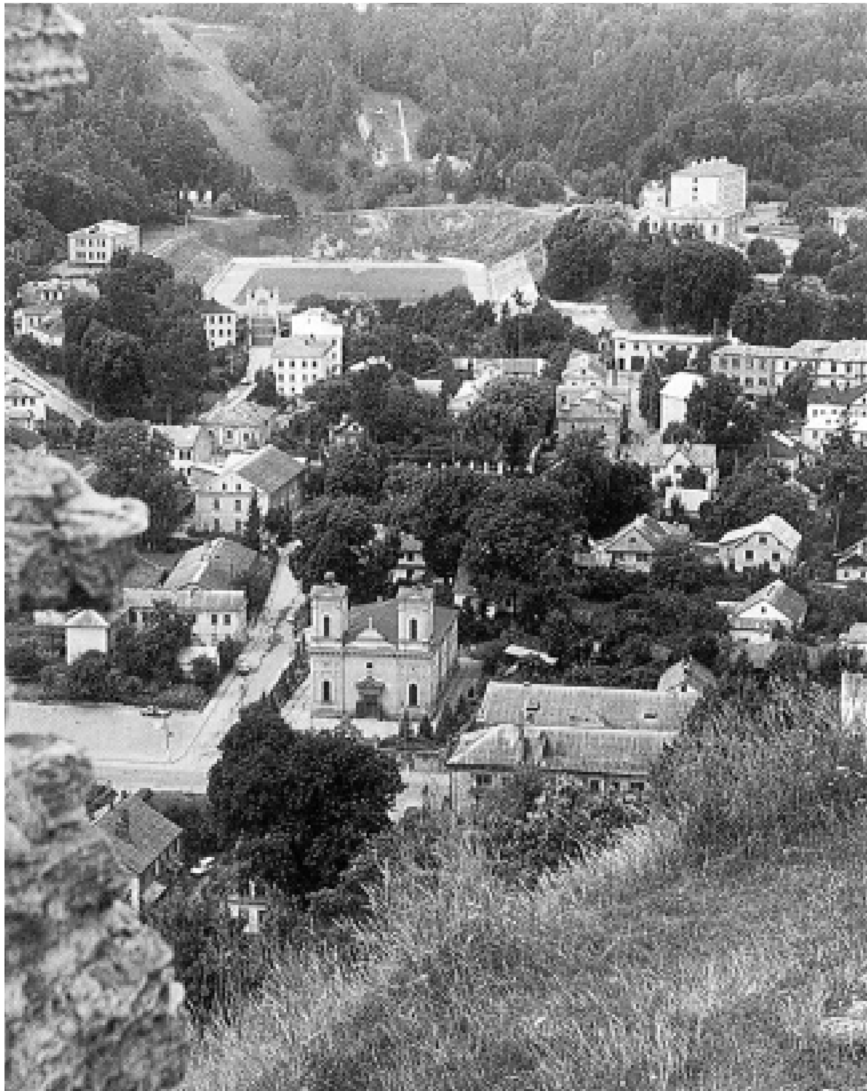

Фото Валентини ТОМЧУК.

У НОМЕР

Повернулися не всі

У лікарнях Москви залишаються четверо українських громадян — колишніх заручників у театральному центрі на Дубровці. Як повідомив генеральний консул України в Росії Петро Мацарський, у медзакладах російської столиці залишаються поки що Павло Ковальов з Одеси, Андрій Марченко з Красного Луча Луганської області, киянка Наталя Хомутська і Марія Чумаченко, що мешкає в Москві.

(Закінчення на 9-й стор.).

На рівні міністрів закордонних справ

може пройти засідання комісії Україна—НАТО на Празькому саміті альянсу. Раніше очікувалося, що в його роботі візьмуть участь глави держав. Таку заяву оприлюднив речник НАТО Ів Бродер. Він зазначив, що це рішення було ухвалене тому, щоб і надалі розвивати добрі відносини з Україною та продовжувати імплементувати вже розроблені плани співробітництва. Міністр закордонних справ України Анатолій Зленко заявив, що Україна як велика європейська держава не може бути об'єктом маніпуляцій. Рішення про формат Празького засідання має, на його думку, прийматися з урахуванням реального місця та ролі України в сучасній архітектурі європейської безпеки та досягнутого рівня нашої співпраці з Альянсом.

(Закінчення на 9-й стор.).

Приватизації — ефективні важелі контролю

Спеціальна контрольна комісія Верховної Ради з питань приватизації 30 жовтня провела своє розширене засідання, під час якого обговорено проект Державної програми приватизації на 2003—2008 роки. У роботі представницького зібрання взяли участь працівники Фонду держмайна, Кабміну, Рахункової палати, профільних комітетів Верховної Ради, контрольних комісій з питань приватизації обласних рад та регіональних відділень органів приватизації.

(Закінчення на 2-й стор.).

ЦЬОГО ДНЯ

1 листопада

■ 1848 р. У Львові спалахнуло збройне повстання, придушене австрійськими властями. ■ 1922 р. Великі національні збори Туреччини скасували султанат. Кінець Османської імперії, що проіснувала 600 років. ■ 1932 р. Народилася співачка Зоя Христич. ■ 1939 р. Включення Західної України до складу СРСР та возз'єднання її з УРСР. ■ 1944 р. Помер Андрей Шептицький, митрополит греко-католицької церкви, активний борець із більшовизмом. ■ 1966 р. Розпочато серійне виробництво "Антея" (Ан-22), найбільшого на той час літака у світі.

СПОЖИВЧИЙ КОШИК: половину м'ясної продукції знято з продажу як шкідливу для здоров'я

▼ 8

Президент Молдови — на Одещині

▼ 9

В Україні від отруєння грибами вже загинуло 64 чоловіка

ВІСТІ ЗІ ЛЬВІВЩИНИ

Прийми, рідна земле, великих синів

Сьогодні, 1 листопада, Галичина відзначає 84-ту річницю Західноукраїнської Народної Республіки. Свято позначене подією, якої чекали давно: у Львові, на Личаківському цвинтарі, відбудеться перепоховання видатних синів України — президента ЗУНР Євгена Петрушевича, військового міністра Дмитра Вітовського та четара Української Галицької Армії Юліана Чучмана. Досі їхні тіла спочивали в Німеччині. В урочистостях візьмуть участь громада, влада, політики. А пластуни за традицією проведуть сьогодні військову гру «Листопадовий чин», що відтворять славні події минулих літ, **повідомляє наш власний кореспондент Оксана ТЕЛЕНЧІ.**

Убивають, але менше, ніж у сусідів

Відбулася позачергова сесія Львівської обласної ради. Засідання розпочали з розгляду проблем опалювального сезону. Керівники служб констатували: мешканцям, учням, військовим поки що холодно, бо населення заборгувало «Обленерго» 139 млн. грн. Та потерпілими є і сумлінні платники, до котрих у комунальників «руки не дійшли». Втім, це та інші питання порядку денного стали чимось на взірець «пального» для підігріву обговорення головної проблеми. Йшлося про соціально-політичну та криміногенну ситуацію. Заступник голови обласної ради Ігор Држко констатував, що ситуація в регіоні —передреволюційна, та колеги заперечили: вона давно революційна! Відбулися зініційовані львів'янами протестні акції освітян, сталися резонансні замовні вбивства відомих бізнесменів, а головне — органи контролю, зокрема ДПА у Львівській області на чолі з Сергієм Медведчуком, стали репресивним батогом. Про це заявили ще до сесії асоціація роботодавців Львівщини, депутати різних рівнів. Вивчивши ці проблеми, депутати визнали за необхідне забезпечити відкритість органів влади, налагодити діалог з усіма політичними силами, ініціювати звільнення Сергія Медведчука з посади.

Генерал-майор міліції Василь Рябошапко говорив у своєму виступі про збільшення кількості вбивств, хоча «втішив», що кількість їх удвічі менша, аніж у східних областях. Триває робота над розкриттям замовних убивств.

У роботі сесії взяли участь народні депутати Євген Червоненко, Тарас Чорновіл, Петро Писарчук, Олександр Гудима та інші представники блоку «Наша Україна».

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Про мовне і автономне

Всеукраїнське товариство «Просвіта» імені Тараса Шевченка і Національна спілка письменників України звернулися до Верховної Ради з пропозицією скасувати статус автономії Криму та рішення кримського парламенту щодо надання російській мові статусу другої державної.

У заяві товариства «Просвіта» і Національної спілки письменників України, яку оприлюднив її голова, заступник голови Комітету ВР України з питань культури та духовності Павло Мовчан, підкреслюється, що «Верховна Рада Криму з часу надання автономії Криму постійно нагнітає напруженість і дестабілізує ситуацію в Україні».

Пропозиція про надання російській мові статусу другої державної, з якою парламент Криму звернувся до українського парламенту, є антидержавною і антиконституційною, **передає УНІАН.**

Сотні мільйонів гривень обминули уряд

У КОМІТЕТАХ ВР

Сьогодні Кабінет Міністрів України на своєму засіданні обговорюватиме підготовку проекту Державного бюджету на 2003 рік до другого читання в парламенті. А напередодні відбулася зустріч представників робочої групи з Прем'єр-міністром України Анатолієм Кінахом.

Як зазначив голова Комітету Верховної Ради з питань бюджету Петро Порошенко, створення робочої групи з представників профільних комітетів парламенту й урядовців дало змогу провести дискусію довкола фінансових показників, прийнятих у першому читанні. Він, зокрема, вважає, що до деяких аргументів профільного комітету уряд прислухався, а до деяких — ні. Однак остаточний висновок можна буде зробити після того, як проект головного фінансового документа України на наступний рік надійде до Верховної Ради.

Проте Петро Порошенко припускає, що Комітет ВР з питань бюджету знову буде змушений доопрацьовувати урядовий проект. Зокрема, щодо доходів державних і корпоратизованих підприємств, у яких є частка держави. Голова парламентського комітету навів також низку прикладів, коли сотні мільйонів гривень використовували управлінці одного з державних підприємств без погоджень з урядом. Водночас є випадки, коли по два роки не збираються збори акціонерних товариств, у яких значна частка акцій належить державі. Усе це допоможе залучити додатково в доходну частину бюджету протягом наступного року понад один мільярд гривень.

Ще одне джерело надходжень до бюджету, на думку Петра Порошенка, — приватизація. Але для її проведення потрібна політична воля. Він вважає, що бюджет поточного року був би цілком виконаний, якби вдалося одержати заплановані кошти від продажу державних підприємств. Він висловив переконання, що є всі можливості наступного року отримати від приватизації понад 3 млрд. гривень.

Перший заступник голови Комітету Верховної Ради з питань фінансів і банківської діяльності Віктор Капустін підкреслив, що злагоджена робота обох комітетів дасть змогу розширити податкову базу і водночас зменшити податковий тиск. Віктор Капустін переконаний: 21 листопада Верховна Рада прийме у першому читанні закон про боротьбу з відмиванням брудних грошей, а на початку грудня затвердить його в остаточній редакції.

Про це йшлося на прес-конференції, яка відбулася вчора.

Володимир КОРОЛЮК.

На один мандат — 41 кандидат

ВИБОРИ-2002

Рішення про реєстрацію кандидатів у народні депутати по 82-му одномандатному виборчому округу (Мелітополь і район) має бути прийнято не пізніше 12 листопада. В списку на здобуття депутатського мандата — 41 претендент.

Кандидати здебільшого — самовисуванці. Серед претендентів ректор Таврійської агротехнічної академії Микола Крижачковський, начальник локомотивного депо Віктор Паршуков, колишній народний депутат Анатолій Мангул, колишній міський голова Мелітополя Віктор Сичов, глава райдержадміністрації Ігор Богданов. Бажання представляти інтереси мелітопольців у Верховній Раді виявили також глава Держкомрезерву України Володимир Куратченко, лідер прогресивних соціалістів Наталя Вітренко і скандально відома Олена Солод, котра хотіла взяти собі ім'я Усами бен Ладена. Не обійшлося і без однофамільців.

Олександр АБЛІЦОВ.

Запорізька область.

Документи щодо ГТК підписано

(Початок на 1-й стор.).

Компанії внесуть до уставного капіталу консорціуму в однакових частках суму, яка на початковому етапі становитиме один мільйон доларів. На кошти, виділені засновниками, буде розпочато передінвестиційні дослідження, які планується завершити до літа 2003 року. Співробітники спільної компанії мають розробити ТЕО спільних інвестиційних проектів, знайти властиві схеми залучення інвестицій у розвиток української газотранспортної системи, а також представити розрахунки очікуваних податкових платежів до бюджету України.

Спільна компанія буде зареєстрована в Києві відповідно до вимог українського законодавства, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».** А протягом двох найближчих тижнів буде обрано Раду засновників і призначено керівні органи компанії.

ФОТОФАКТ

У Мелітополі відбулося виїзне засідання Запорізької облдержадміністрації та Міністерства промислової політики України.

На знімку: генеральний директор СП «АвтоЗАЗ-ДЕУ» Олег Папашев (ліворуч), Міністр промислової політики Анатолій Мялиця, глава Запорізької облдержадміністрації Евген Карташов та народний депутат України Іван Бастрига на Мелітопольському моторному заводі.

Фото Бориса ДВОРНОГО (Укрінформ).

Приватизації — ефективні важелі контролю

(Початок на 1-й стор.).

Чільне завдання цього заходу — залучення контрольних комісій з питань приватизації на місцях до ефективного виконання покладених на них функцій контролю за дотриманням законодавства про приватизацію, зокрема в разі відчуження державного майна за тіньовими схемами, корпоративним управлінням та приватизацією комунальної власності у межах наданих їм повноважень.

На переконання організаторів обговорення, проект програми потребує істотного доопрацювання, тому що не відповідає реальним вимогам української економіки, а в разі його прийняття може негативно вплинути на рівень соціальної забезпеченості громадян. До того ж структура і норми проекту програми не сповна відповідають вимогам Закону України «Про приватизацію державного майна». Зокрема, він не містить розрахунку витрат на виконання програми, порядок їх відшкодування та джерела фінансування. До недоліків проекту слід зарахувати і те, що приватизацію особливо важливих народногосподарських комплексів передбачається здійснювати на основі підпрограм, а не законів. Істотно й те, що приватизація об'єктів соціально-культурного призначення суперечить статтям 49, 53, 54 Конституції України, оскільки призводить до скорочення наявної мережі державних і комунальних закладів охорони здоров'я, порушує право громадян на доступну і безоплатну дошкільну, шкільну та професійно-технічну освіту. Нарешті, відсутність інформації стосовно очікуваних пооб'єктних обсягів надходжень у 2003 році не дає змоги контролювати вчасність і повноту надходження коштів від їх приватизації до державного бюджету.

Доповідачами виступили заступник голови Фонду держмайна Юрій Гришан та голова Спеціальної контрольної комісії ВР з питань приватизації Валентина Семенюк. Ю. Гришан, зокрема, зауважив: ми готові до відкритої розмови та сприйняття критичних зауважень і пропозицій про поліпшення змісту програми. Потреба в цьому збільшилася, тому що держава почала втрачати важелі контролю за розпродажем державного майна. Аналіз приватизаційного процесу в Україні та його наслідків зробила Валентина Семенюк.

В обговоренні взяли участь заступник Голови Верховної Ради Олександр Зінченко, народні депутати, представники обласних комісій з питань приватизації, а також регіональних відділень органів приватизації. Лейтмотив більшості виступів —основним змістом і кінцевим результатом приватизації повинно бути підвищення ефективності роботи галузей, підприємств та інших об'єктів, а не їх розбазарювання. Продаж задля начебто наповнення бюджету — стратегія на помилку, яку треба негайно виправляти. Тож запровадження ефективних контрольних функцій за процесом роздержавлення має стати ключовим елементом програми приватизації на 2003—2008 роки.

Прийнято рішення про доопрацювання проекту програми з урахуванням зауважень та пропозицій, висловлених учасниками обговорення.

Іван ДМИТРЕНКО.

У НОМЕР

Непротестний електорат

Усупереч відомому стереотипу, що молодь — найрадикальніший елемент нашого суспільства, реальність дещо інша: сучасна українська молодь віддає перевагу поміркній політиці. Про це йдеться у дослідженні, проведеному фондами «Демократичні ініціативи», «Інтелектуальна перспектива» та Freedom House на тему «Перше вільне покоління українців — хто вони?»

Дослідження свідчать, що останнім часом молодь (18—34 роки) не демонструє схильності до протесту. Зокрема, під час виборчої кампанії чинник опозиційності партій і блоків до влади був вирішальний у впливі на остаточний вибір лише у 4 відсотках випадків. Окрім того, на популярність політичних лідерів серед молоді найбільше впливає здатність до компромісів, гнучкість (31,4 відсотка проти 17,5 у старшого покоління). Можливо, саме тому найдійовішою силою, що могла б змінити ситуацію на краще, молодь вважає блок Віктора Ющенка — 21,7 відсотка.

«Поміркованість молоді походить від такої риси, як прагматизм. Молодь менше схильна до протесту. Це прямо пов'язано з її матеріальним становищем, яке є кращим, ніж в інших верств населення», — вважає науковий керівник фонду "Демократичні ініціативи" Ірина Бекешкіна.

Але це не означає, що молодь не цікавиться політикою: вона представляє інтерес для 40 відсотків опитаних. А порівняно з виборами 1998 року вибори 2002 року показали, що кількість тих, хто збирався не голосувати, помітно зменшилася — від 26,8 відсотка до 6,9.

Володимир СЕМКІВ.

Тут зберігаються голоси

СПАДЩИНА

Працівники унікального столичного музею грамплатівок мають намір реставрувати і випустити на касетах та компакт-дисках звукові реліквії, що тут зберігаються.

Цікавими експонатами поповнився останнім часом цей музей. Тепер у ньому можна почути голоси не тільки Сталіна, Леніна, Бориса Гмирі та Майкла Джексона, а й побачити рідкісні старовинні музичні інструменти.

Організатор музею Віра Тимошенко, яка очолює Міжнародний благодійний фонд «Духовна спадщина», три роки тому переїжджала на нову квартиру. Мотлох, як водиться, виноситься на смітник. Велику колекцію платівок сім'я вирішила зберегти, утворивши музей. Спочатку експозицію поповнювали знайомі та родичі, тепер — усі, хто прагне зберегти духовність у вигляді платівок.

У музеї — п'ять тисяч унікальних вінілових дисків, на яких записано голоси відомих артистів, діячів культури, твори композиторів минулого сторіччя, лекції тощо.

Лілія КОТЛЯРЕНКО.

Київ.

«Погуляла» і нашкодила стихія не лише на Прикарпатті

У нашій газеті вже повідомлялося про буревій, який пронісся на Прикарпатті, і шкоду, завдану ним Яворівському району Львівської області й обласному центру, а також кільком районам Волинської області. Та, як **повідомляє прес-служба МНС**, внаслідок несприятливих погодних умов — дощів, сильних поривів вітру — 28—29 жовтня було знеструмлено 1492 населені пункти у Вінницькій, Хмельницькій, Тернопільській — всього в 12 областях України. Станом на 31 жовтня відновлено електропостачання в більшості населених пунктів, завершують роботи в 70.

Пенсіонерів вводять в оману

Останнім часом деякі засоби масової інформації поширюють чутки, буцімто всі пенсійні рахунки пенсіонерів переводять із різних банків в один — ощадний. У зв'язку з цим прес-служба державного Ощадного банку України заявляє: це не відповідає дійсності. Насправді на виконання постанови Кабінету Міністрів України від 12 вересня 2002 року «Про заходи щодо підвищення ефективності управління фінансами пенсійного забезпечення» на розрахунково-касове обслуговування в установи Ощадного банку переводяться рахунки Пенсійного фонду країни, а не поточні рахунки пенсіонерів, за якими щомісячно їм виплачують пенсії.

Допоможіть врятувати раритети!

СИТУАЦІЯ

На щастя, жодне з видань, що у фондах Національної бібліотеки України імені В. Вернадського, не втрачене через аварію опалювальної системи.

Понад 11,5 тисячі примірників було підмочено більш як на 50 відсотків, і їх перевезено на зберігання до холодильної камери.

Для цілковитої ліквідації наслідків аварії потрібно значні кошти.

У зв'язку з надзвичайною ситуацією бібліотека звертається з проханням про фінансову допомогу.

Благодійний вклад може бути переказано на р/р 39218008002 в УДК м. Києва для Національної бібліотеки України імені В. Вернадського а/с 6541004000024/2. МФО 820019. Код 26077879, **передає «Інтерфакс-Україна»**.

Фото Юрія ІЛЛЄНКА (Укрінформ).

Іспанці шукають львівського хлопчика

Футбольний клуб «Реал» (Мадрид) хоче допомогти хлопчикові, який під час авіакатастрофи на Скнилівському аеродромі був одягнений у футболку клубу, **повідомляє агентство «Інтерфакс-Україна»**.

До львівської влади звернулися представники іспанського посольства в Києві з проханням допомогти розшукати хлопчика 10—12 років. Як зазначено в листі з дипломатичного представництва, хлопчика у футболці мадридського «Реала» представники клубу побачили в одному з телерепортажів і хочуть надати йому допомогу.

Поки що так

За дев'ять місяців цього року підприємства комунальної сфери надали послуг більш як на 5,4 мільярда гривень, зокрема населенню на 3,3 мільярда. А тим часом заборгованість комунальникам з початку року становить 7 мільярдів 400 мільйонів. З них 5 мільярдів винні підприємства, решту — населення.

Лілія ПРІЛЬ.

Подяка

Щиро дякую за добрі слова і побажання колективам та керівникам установ, організацій, закладів, усім тим, хто привітав мене з обранням головою Конституційного Суду України.

Микола СЕЛІВОН.

ВІСТІ З ВІННИЧЧИНИ

«Струм»: зелене світло на кордоні

Фахівці Вінницького інноваційно-впроваджувального виробничого підприємства «Струм» завершили будівництво міжнародного пункту пропуску «Тиса» у Чопі на Закарпатті. Зведені об'єкти й дороги, на будівництво яких витрачено майже три мільйони євро, високо оцінили представники Єврокомісії. Майже три тисячі легкових і 400 вантажних авто щодоби перетинають українсько-угорський кордон у нових умовах.

За словами технічного директора підприємства Миколи Кравчука, найбільша складність полягала в тому, що всі роботи здійснювалися без зупинки руху транспорту.

Тим часом «Струм» став переможцем ще одного міжнародного тендера, що проходив у Брюсселі: вінничани виборoли право на будівництво міжнародного пункту пропуску на російсько-польському кордоні, що має назву «Багратіонівськ». До речі, проектні роботи на обох об'єктах також виконують фахівці підприємства.

Усе знає про владу «Регіон»

У бібліотеках Вінницької області, а їх більше двох тисяч, розпочалося створення центрів регіональної інформації. Як пояснили у прес-службі облдержадміністрації (сприяння у відкритті таких центрів надають голови райдержадміністрацій), мета структури — інформувати населення про діяльність органів виконавчої влади і місцевого самоврядування. Сюди надходитимуть, зокрема, усі документи, прийняті місцевою владою. Їх передаватимуть через обласний інформцентр «Регіон» — його вже відкрито на базі обласної бібліотеки імені Тимірязєва.

Здобувають знання, щоб навчати

Зі стін Вінницького педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського, який відзначив 90 років з часу свого заснування, вийшли 55 тисяч учителів.

Створення вузу почалося з телеграми, що надійшла в далекому 1912 році із Санкт-Петербурга на ім'я директора Вінницької гімназії Андріанова: «Спешное. В связи с утверждением государственной росписи доходов и расходов на 1912 год господин Министр Просвещения разрешил открыть в г. Виннице Подольской губернии учительский институт с трехлетним термином обучения».

Як свідчать архівні документи, до 1917 року інститут приймав на навчання щороку сто студентів. Нині на дев'яти факультетах здобувають знання майже п'ять тисяч майбутніх педагогів. У 1998-му після державної атестації вуз став педагогічним університетом. Понад двадцять років Вінницький педагогічний очолює доктор педагогічних наук, заслужений працівник освіти Никифір Шунда, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор СКРИПНИК.**

ФОТОФАКТ

Цього року відзначають 120-річчя з дня народження видатного українського художника Михайла Бойчука. Пам'ять загиблого під час сталінських репресій таланту вшанували студенти та викладачі Київського державного інституту декоративно-прикладного мистецтва, що має його ім'я.

На знімку: покладення квітів до місця поховання жертв політичних репресій у Биківнянському лісі.

Фото Дмитра КЛОЧКА (Укрінформ).

ПЕРЕДПЛАТА-2003

У поштовиків — «жнива»

Кращих працівників поштового зв'язку Володарсько-Волинського району Житомирщини відзначено грамотами та призами в День передплатника, що відбувся в райцентрі. На нього зв'язківці й журналісти запросили читачів, представників установ та організацій селища. Був і цінний подарунок від «Голосу України» — його одержала листоноша з Дворища Світлана Двораченко, яка багато робить для того, щоб якомога більше постійних читачів було в нашої газети.

Учасників зустрічі зацікавила розповідь про те, якими принципами керується у своїй роботі творчий колектив «Голосу України». Зокрема, в тому, що найскладніші явища нашого життя висвітлюються всебічно, свої погляди на них висловлюють люди, що дотримуються різних політичних поглядів. А це дає змогу читачам самим зважувати, наскільки переконливі ті чи ті аргументи, робити висновки. Це вкрай важливо, адже для більшості українських ЗМІ сьогодні притаманна «монополія» на одну, єдино «правильну» для засновника чи власника думку. А одержувати кілька видань, щоб довідатися про інший погляд на якусь проблему, сьогодні не всім по кишені.

— Спробую все-таки знайти в куцому сімейному бюджеті гроші й на передплату «Голосу України», — сказала пенсіонерка Анеля Багінська, яка більш як сорок років працювала на медичній ниві, нагороджена двома орденами. Вона ще з 1954 року переплачує обласну газету і дуже хотіла б і своєму давньому вибору, зробленому майже півстоліття тому, не зрадити, і газету Верховної Ради одержувати.

А завершився День передплатника зустріччю з молодими житомирськими поетами, членами мистецької гільдії «Неабищо», презентація якої, до речі, нещодавно відбулася в Києві у Національній спілці письменників України. Режисер Олег Левченко та кореспондент газети «Вільне слово» Вероніка Кавун, матеріали якої вже не раз друкувалися і в «Голосі України», прочитали нові вірші, подарували збірки своїх творів бібліотеці райцентру.

Потрібен нам берег турецький

Судоплавна компанія «Укрферрі» (Одеса) запустила другий теплохід за маршрутом Одеса—Стамбул—Одеса. Це дасть змогу збільшити обсяги перевезень фруктово-овочевих турецьких вантажів до 500 тонн за тиждень, **передає «Інтерфакс-Україна».**

Село приростає Засухами

Найперше повинен визнати, що спонука до написання цієї статті — не сухі раціональні міркування, а емоційні враження від побаченого й почутого. Та намагаюся ніколи не бути заручником швидкоплинних емоцій, тому дав своїм враженням місяць часу, щоб вони вляглися й можна було оцінити предмет моєї зацікавленості гранично об'єктивно, прозоро й відповідально.

«Потьомкінське село» чи взірець господарювання?

Я народився й виріс не на асфальті, тож знаю село не з химерного миготіння телевізійного екрана. За своє життя бачив різні села, різні форми господарювання і різні результати роботи. Тому коли раз по раз у пресі натрапляв на контраверсійні відгуки щодо агрофірми «Світанок», які рясніли знаками питання й оклику, сприймав журналістські емоції з деяким скепсисом і іронією, мовляв, до всього слід ставитися з розумінням: якщо такі статті викликають велику зацікавленість читацької аудиторії, то чому б цією невеличкою хитрістю журналістові й не скористатися.

Маю визнати, що відвідини господарства моєї парламентської колеги Тетяни Засухи зменшили мій скепсис, бо агрофірма «Світанок» таки справді заслуговує багатьох знаків оклику. Та й зі знаками питання «ситуація» така: стало зрозуміло, кому й навіщо вони потрібні.

Землі «Світанку» розташовані праворуч від траси Київ—Одеса (за 20 км від Білої Церкви). Їх неможливо не помітити не тільки тому, що вони мальовничі, а ще й з причин доглянутості. Тут скрізь видно хазяйську руку: гарно вимощені дороги й тротуари, побілені дерева й пофарбовані паркани, розкішні будівлі шкіл і лікарень, обладнаних за новітніми світовими вимогами — все це не може не тішити око й душу не лише селян, а й розбещених міськими перевагами городян.

Водій-киянин зауважив, що сюди треба звозити самовпевнених німців, щоб вони переймали досвід, як ідеально можна заасфальтувати вулицю. Зрештою, передовий досвід «Світанку» впорядкуванням вулиць не обмежується. Будівельникам, наприклад, тут також є чому навчитися: будівництво в соціальній та виробничій сферах агрофірми триває перманентно, однак це не створює звичних навіть для столиці незручностей на кшталт розритих і перегороджених технікою місцин, неприбраного сміття тощо. Складається враження, що в агрофірмі — як ніде — пам'ятають сакраментальне управлінське правило: будь-які проекти мають або реалізовуватися заради людини, або не реалізовуватися взагалі.

В агрофірмі «Світанок» бажають і вміють працювати. І так, щоб плоди праці осідали не на офшорних рахунках чи в кишенях бюрократів, а матеріалізувалися, приміром, в будинках культури й побуту, в церкві Різдва Пресвятої Богородиці, в пам'ятнику Київському митрополитові Петру Могилі, в тракторному стані й автомобільному парку, в спортивному комплексі, де створено всі умови для повноцінного відпочинку селянина.

Ні, агрофірма «Світанок» — це не «потьомкінське село», створене для окозамилювання іноземних візитерів, а реальний приклад умілого господарювання. «Світанок» мав однакові чи схожі стартові умови, як десятки й сотні інших сільських господарств України, але ця агрофірма зуміла розпорядитися потенціалом якнайкраще.

У той час, як на початку 90-х років багато голів колгоспів брало кредити з метою їх проїдання чи конвертації й подальшого приховування за кордоном, «Світанок» (тоді ще колгосп ім. Щорса) в особі свого керівника Анатолія Засухи скеровував зусилля й кошти на закупівлю ембріонів елітних порід великої рогатої худоби, створення селекційного центру з м'ясного тваринництва, запрошення й заохочення спеціалістів-тваринників високого фахового рівня, оволодіння прогресивними технологіями підготовки грунту, внесення мінеральних і органічних добрив, гербіцидів. Результати не забарилися: щороку агрофірма реалізує на аукціонах племінне поголів'я великої рогатої худоби на мільйони гривень, а низькопродуктивні молочні стада внаслідок застосування методики поглинального схрещування перетворилися на високопродуктивні м'ясні. Та найбільший зиск «Світанок» має від високоврожайного рослинництва. Зокрема, щорічний прибуток лише від реалізації цукрового буряка становить близько 8 млн. гривень. Рентабельність від реалізації гібридної кукурудзи сягає 250 відсотків, озимої пшениці — 500, цукрових буряків — понад 350 відсотків.

Значну частину коштів «Світанку» скеровують на придбання сільськогосподарської техніки, запчастин, мінеральних добрив, пально-мастильних матеріалів. Як наслідок — агрофірма з року в рік підкоряє нові висоти в інтенсивному веденні сільського господарства. Анатолій Засуха безперечно мав рацію, коли казав, що попри поширену думку про удавану розміреність сільського способу життя насправді воно надзвичайно динамічне: тут неможливо просто зберегти попередні позиції — або господарство прогресує, або воно деградує. «Світанок» — приклад умілої роботи. Ставити максимальні завдання й ефективно їх виконувати — ось принцип функціонування агрофірми.

У 1993 році за високі показники господарювання Анатолія Андрійовича призначають головою Київської обласної держадміністрації, а керівництво у тоді ще колгоспі ім. Щорса переходить до його дружини — Тетяни Володимирівни. На той час на Київщині не бракувало скепсису щодо можливостей жінки тягти на своїх плечах велике й різнопрофільне господарство. Але Тетяна Засуха не лише не зіпсувала наявний механізм господарювання, а й надала йому нових мотивів, нового організаційного поштовху.

Зокрема, 1995 року став до ладу ковбасний цех, який виробляє два десятки м'ясо-ковбасних виробів. Загалом весь переробний комплекс базується винятково на продукції агрофірми. Налагоджено виробництво хлібобулочних виробів. Випускають декілька видів макаронних виробів вищого гатунку. З власної сировини виробляють різні види круп і соняшникову олію. Територіально «Світанок» об'єднує чотири населені пункти: Ковалівку, Паляничинці, Вінницькі Стави і Червону. І хоча осередком керівництва агрофірми завжди була Ковалівка, це аж ніяк не означає, що решті сіл приділяють меншу увагу. Наприклад, населений пункт Вінницькі Стави увійшов до Ковалівського господарства не так і давно, однак завдяки реалізації програми соціального розвитку, що вражає, нині він практично не поступається за умовами життя легендарній Ковалівці. У Вінницьких Ставах повністю розв'язано проблему газифікації, заасфальтовано дороги, збудовано церкву Пресвятої Трійці, зведено зручні й гарні магазини, житлові будинки для працівників агрофірми.

Одначе улюбленим дітищем Тетяни Засухи назавжди залишиться навчально-виховний комплекс, який гостинно розкрив свої двері 1 вересня 2002 року. Впевнений: навіть у столиці перелік подібних закладів можна здійснити з допомогою пальців однієї руки. Щоб не бути голослівним, зауважу: тут є і дитсадок, і гімназія, і школа, і заклади професійної та позашкільної освіти, і спортивна школа, і школа мистецтв. Комплекс складається з двох навчальних корпусів, спортзалу, їдальні, басейну, стадіону, хокейної коробки, гімнастичного містечка й пришкільної ділянки. Перелік переваг цього об'єкта освіти, виховання й відпочинку буде неповний, якщо не згадати про 205 кімнат-приміщень і 28 спеціалізованих класів-кабінетів, обладнаних найсучаснішими приладами й наочністю.

Щоправда, навчально-виховний комплекс викликає захоплення не в усіх: дехто навіть у Києві поскрипує зубами, мовляв, навіщо селу така розкіш? Але Тетяні Володимирівні байдуже, в які ряси вирядjжається заздрість; для неї головне — не розпорошувати сили на міщанське з'ясування стосунків, а неухильно робити ту справу, в необхідності якої вона твердо переконана.

Те, що сільська дитина має право провести дитячі й шкільні роки в сучасному навчально-виховному закладі, може поставити під сумнів або цілковито безчесний індивід, або той, хто не знає про жахливу дискримінацію, якої споконвіку в нашому суспільстві зазнавало село стосовно світи, доріг, комунальних зручностей тощо. На жаль, Україна не може в стислі терміни віддати селу вікові борги, та, хвалити Бога, ще не перевелись у нас Засухи, які на своїх плечах несуть борг державної честі.

Воза перти — не горло дерти

Це неправда, що політика — брудна справа. Ні, сама по собі політика — нейтральна. Брудною, чистою чи ще якоюсь-небудь її роблять політики. І якщо політик може записниться, що в нього нема зерна неправди за собою, то в такому разі вести мову про брудну політику недоречно. І нехай з подібними явищами доводиться мати справу не так уже й часто, як хотілося б, проте вони є, а тому потребують суспільної підтримки й сприяння. Як достеменний факт, маю констатувати: Тетяна Засуха — політик саме такого чистого й чесного «формату».

Щоправда, Тетяна Володимирівна не любить, коли її називають політиком, небезпідставно вважаючи, що сьогодні це слово має надто аморфне значення, що воно не стільки прояснює, скільки замулює сутність людини і її справ, в той час як конкретика життя, роботи й особистих якостей для Засухи завжди понад усе.

Це надзвичайно предметно й повчально: уникати слизької життєвої метушні, щоб мати змогу зосередити зусилля на тих аспектах, які не підлягають девальвації часом. Як казали у Давньому Римі, sub specie aeternitatis, тобто життя треба так, щоб мати головним орієнтиром цінності вічні, котрі не залежать від примх історії. Ця мудра настанова і є життєвим кредо Тетяни Засухи.

Хазяйновита Тетяна Володимирівна завжди рішуче повставала проти дрібного інтриганства й пліткарства. Вона іронічно зауважує: «На таку життєву полову не вистачає ні часу, ні бажання». Знаючи ті обсяги роботи, які господарник і депутат Тетяна Засуха щодня виконує, присягаюся: вона не лукавить.

Зрештою, в цьому можна легко переконатися. У 1986 році Тетяна закінчує навчання в Білоцерківському сільськогосподарському інституті й починає працювати головним зоотехніком колгоспу ім. Щорса. Паралельно здобуває другу вищу освіту в Київському педагогічному інституті. У 1993 році блискуче захищає кандидатську дисертацію з біологічних наук, а в 1997-му — отримує науковий ступінь уже доктора сільськогосподарських наук. З жовтня 1993 року по березень 1998 року несе на своїх жіночих плечах нелегкий тягар голови правління агрофірми «Світанок» (створеної на базі колгоспу ім. Щорса). У 1998 році обирається депутатом Верховної Ради України по Васильківському виборчому округу № 93.

Будучи депутатом-мажоритарником уже третього скликання, маю непогане уявлення про те, якою можуть бути любов і підтримка виборців щодо народних обранців. Однак навіть мені було незвично бачити сотню листів-звернень від пересічних виборців, колективів селян і робітників, учителів і лікарів, військових і працівників правоохоронних органів, молоді і ветеранів, які містили прохання й вимоги вдруге висунути її кандидатуру на виборах до Верховної Ради України 31 березня 2002 року.

Тетяна Засуха якби й хотіла, то не могла знехтувати ці звернення, адже за кожним з них — людські долі, а також віра, надія і любов тих, з ким щодня ходиш спільними стежками, розв'язуєш проблеми і, врешті, живеш спільним життям. Якщо відмовиться чи не виправдаєш довіри, то не знайдеш такого сірка, в якого можна було б позичити очі.

Тож легше й доречніше залишатися собою і щодня працювати на межі можливостей. Улітку робочий день Тетяни Засухи починається зі сходом сонця (о п'ятій ранку — нарада керівного складу агрофірми «Світанок» у кабінеті голови), а закінчується — далеко за північ. Як зауважують односельці, «наша Тетяна майже не їсть і не спить, а працює за шістьох».

Це значною мірою пояснює феномен ефективності «Світанку», однак тільки такою обставиною непересічні успіхи агрофірми не вичерпуються. Тетяна Засуха ще й надзвичайно талановитий керівник і природжений організатор. Люди вірять їй і вірять у неї, а це для оптимальної роботи колективу має надзвичайне значення.

Як жінка, Тетяна Засуха навіть має перевагу: в приватній розмові чоловіки агрофірми зізнаються, що працюють інтенсивніше, ніж 10 років тому, бо підвести керівника-жінку соромно. Вона звикла бути сильною, та примудряється водночас залишатися напрочуд чарівною і жіночною.

Феномен простоти і впевненості Тетяни Засухи обумовлений готовністю завжди відстояти свою точку зору думкою, словом і ділом. Одначе її впевненість ніколи не переступає межу самовпевненості й пихатості. Щирість і людяність — невід'ємний особистий атрибут керівника і депутата, дружини і матері Тетяни Засухи.

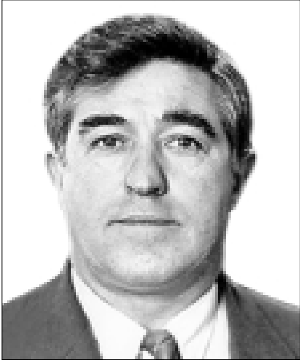
Зрештою, навіть від неї — навдивовижу врівноваженої — інколи можна почути різке слово. Щоправда, воно лунає на адресу або нероб, або тих, хто йде шляхом найменшого опору, хто не вкладає в роботу душу, а просто відбуває час. Як розумний керівник, Тетяна Володимирівна усвідомлює, що неробство в колективі неприйнятне, оскільки лінощі одних завжди доводиться компенсувати надзусиллями інших, а це — несправедливо. А замовчувати несправедливість — щонайменше — недалекоглядно.

Що стосується недоброзичливців, то вони у Тетяни Засухи є. І завжди будуть, поки існуватиме заздрість на адресу розумних, роботящих і успішних. Якщо, приміром, «Світанок» збирає цукрових буряків по 700 центнерів з гектара, а якесь сусіднє господарство — вдвічі менше, то скажіть, будь ласка, що легше — досягти результатів ковалівців чи нашвидкуруч заздрити і пліткувати?

Хто каже, що Тетяна Засуха — улюблениця долі, що їй у житті все давалося легко й зорі самі сипалися до ніг, той або її не знає, або намагається скористатися незнанням інших. Їй випала непроста доля, і якщо зовні це не дуже помітно, то честь і хвала її вмінню те приховувати. А яких неймовірних зусиль потребує перебування в «щасливому тонусі» — відомо всім і кожному, хто хоча б інколи намагається підкорити цю непоступливу психологічну вершину.

На своєму життєвому шляху мені довелося спілкуватися з тисячами непересічних осіб, проте таких, хто плідно трудиться і душею, і серцем, і розумом, і руками, було лише кілька. І Тетяна Засуха —у їх когорті. Між іншим, оця дивовижна особиста гармонійність і пояснює феномен керівника і людини Тетяни Засухи, викарбовує формулу її успіху.

Особисто для себе за результатами відвідин агрофірми «Світанок» зробив відкриття: депутатам треба якомога частіше зустрічатися і, за можливості, у неформальній обстановці. Буває, сидиш з людиною роками в одній залі, а не уявляєш ні її «особистого формату» — ні мрій, ні бажань, ні можливостей. Ці прогалини лише на перший погляд неістотні. Насправді вони іноді призводять до недовіри й необгрунтованих підозр, котрі виливаються в гальмування законотворчого процесу. А це вже, погодьтеся, — проблема загальнодержавної ваги.

Майбутнє визначають управлінці

Якось непомітно в Україні звичною справою стало посипання голів попелом, мовляв, бракує в нас людей із стратегічним мисленням. Відвідини агрофірми «Світанок» дали можливість ще раз пересвідчитися дещо в іншому: Україні ніколи не бракувало талановитих і хазяйновитих людей, які вміють дивитися на багато років уперед. Україні бракує розважливості вчасно помітити людей з таким непересічним даром Божим і запропонувати їм ділянку роботи, співмірну їхньому потенціалу, їхнім індивідуальним якостям і їхній уродженій мудрості, котра має своїм опертям прадідівську землю, її невичерпну силу й енергетику.

Нам слід твердо затямити, що по-справжньому потужними державами стають не ті, котрі продукують силу-силенну здібних і талановитих членів суспільства, а ті, котрі вміють вчасно й розумно розпорядитися таким золотим фондом. Якщо суспільству вистачає розуму й інтуїції підтримати й заохотити талановитих, то воно навіки входить до реєстрів великих націй, культур і цивілізацій. Якщо суспільство нехтує золотим фондом яскравих особистостей чи нерозважливо розтринькує його, то горе такому суспільству, бо справи його, вочевидь, кепські.

Недостатня ефективність політичних і економічних реформ у кожній державі не в останню чергу обумовлена непрофесіоналізмом і відсутністю патріотизму у значної частини владної вертикалі. Зворотним боком цієї медалі є витискання талановитих і працьовитих на периферію і у внутрішню еміграцію. Це неприпустимо для держави, яка претендує на гідне майбутнє.

Я не схильний надміру драматизувати ситуацію в Україні, однак твердо переконаний, що за відсутності заохочення природної (а не формальної чи бюрократичної) еліти нам буде дуже важко зробити рішучий крок у XXI століття. Треба наділяти владними повноваженнями тих, хто впорається з ними належним чином; необхідно підтримати молодих і талановитих, а надто і першочергово тих, хто вже довів свою спроможність досягати вражаючих результатів за непростих обставин і готовий до іншого — значно вищого — управлінського масштабу.

Запорукою гідного майбутнього України є передусім мудрі призначення в галузі державного управління, бо мати у своєму розпорядженні талановитих управлінців — це навіть не півділа, а значно більше. І не зволікаймо з цією справою загальнодержавного значення: бо ніхто не візьметься стверджувати, що Бог відвів Україні на роздуми століття.

Адам ЧИКАЛ,
народний депутат України.

ПРЕМ'ЄРА

Кременець. Дух волі

АНТОЛОГІЯ МАЛИХ МІСТ

(Початок на 1-й стор.).

Історію не вибирають

Уперше згадку про Кременець можна знайти в Іпатіївському літописі у зв'язку з розгромом руськими військами поляків та угорців, об'єднаних під командуванням королевича Андрія. Потім були набіги хана Батия і татарського воєводи Куремси, але волинська твердиня вистояла. Входила вона тоді до складу Галицько-Волинського князівства. І тільки Бурундай 1261 року змусив Кременець стати на коліна. Зрештою, не один Кременець: під його тиском руські князі змушені були знищити укріплення кількох міст, у тому числі Кременця. За свою довгу історію Кременець не раз переходив з рук у руки. Панували тут литовські князі і польські воєводи, намісники російських царів... Кожна влада залишала свій слід: добрий чи не дуже, але історію, як і батьків, не вибирають. Її можна тільки вивчати. І навчатися.

Постаті

Багата визначними постатями, подіями і культурно-духовна спадщина Кременця. Над виданням Біблії 1533 року тут працював білоруський першодрукар Франциск Скорина. 4 вересня 1809 року тут народився видатний польський поет Юліуш Словацький. Батько його був професором Вищої Волинської гімназії. А гімназія, у свою чергу, бере початок від братської школи, заснованої 1636 року митрополитом Петром Могилою. Ірландець Діонісій Мак Лер розбив тут чудовий ботанічний сад, розарій, оранжереї. Невдовзі йому виповниться 200 років. 1846 року Кременець відвідав Тарас Шевченко. Були тут і Григорій Сковорода, Леся Українка, Михайло Коцюбинський. Любили це місто Максим Рильський, Олесь Гончар, Андрій Малишко, Микола Бажан. У Полоцькому полку, розквартированому в Кременці, служив російський мандрівник і географ Микола Пржевальський. Відвідували його полководець Михайло Кутузов і лексикограф Володимир Даль. Мали щастя кременчани слухати кілька концертів Ференца Ліста. Зрештою, ця земля була щедрою і на власні таланти. Уродженці Кременця — видатний український композитор і диригент М. Вериківський, польський поет і перекладач Ч. Ястшембець-Козловський, фольклорист М. Коробка й багато інших видатних постатей. Неоціненна роль Кременця у становленні української державності. Тут завжди жив дух волелюбства, національної самодостатності.

На території міста налічується понад 50 історико-культурних пам'яток, він входить до Ліги історичних міст України, а торік створено Кременецько-Почаївський історико-архітектурний заповідник, адже поряд — Свято-Почаївська лавра, джерело Святої Анни, Божа гора. Розроблено документацію реставрації деяких пам'яток архітектури, вдалося домогтися державного фінансування для ботанічного саду, який починає оживати після занепаду останніх років.

Міським головою Кременця Андрія Гуславського обрали втретє

Ювілей

Кременець, як і держава загалом, переживає нині нелегкі часи. Більшість підприємств простоює. І так скромний бюджет щороку урізають. Не став винятком і цей рік, ювілейний для Кременця, — у жовтні йому виповнюється 775 років. Уряд обіцяв виділити більш як 8 мільйонів гривень, але, як зазвичай буває, вся підготовка до ювілею лягла на плечі керівників міста і району. Кременець причепурився, не впізнати центральної вулиці. Всі роботи велися за кошти підприємств, приватного бізнесу.

Мине ювілей, а міського голову Андрія Гуславського знову обсядуть важкі думки. Про вивезення й утилізацію сміття (на це через географічне розташування витрачають третину бюджету), про необхідність заміни труб водогону. В аварійному стані 165 будівель — третя частина житлового фонду, потребують ремонту очисні споруди. Думалося підлатати міське господарство за рахунок ювілейних коштів, але обіцяного Кременець, мабуть, не дочекається.

Є в сучасному бутті древнього міста й оптимістичні нотки. У Кременці цього року відкрився вуз: гуманітарно-педагогічний інститут. Свого часу тутешній педінститут було перенесено до Тернополя, тут залишалося училище, на базі якого і відновлено цей навчальний заклад. Міцніє матеріально-технічна база лісогосптехнікуму — є наміри створити лісотехнічний коледж. Є перспектива і для зміцнення бази медичного училища — за рахунок лікарняного комплексу. Закінчують спорудження єдиної в Україні санної траси, включеної до переліку об'єктів підготовки олімпійського резерву.

Музей Юліуша Словацького

Не гріх учитися

У місті діє дев'ять церков, монастир. Тут господарюють 75 черниць. У них міг би повчитися будь-який фермер. Міський голова зовсім не кається, що у власність монастиря свого часу було передано 6 га міських земель. У господарські руки потрапила земля. А ще в монастирі налагодили виробництво тротуарної плитки, яку збувають без проблем. Монастир веде активну благодійницьку діяльність, опікується самотніми, безпритульними.

Навесні Андрія Гуславського втретє обрали міським головою. Претендентів було десять, він відірвався від них із значною перевагою. Любить Кременець щирою синівською любов'ю. Кременчанин з діда-прадіда, він знає свій родовід до п'ятого коліна: аж від ремісників. Зрештою, Гуславський гідно його продовжує: за фахом — інженер.

Ювілейного року в Кременці відкрито музей Юліуша Словацького. Поляки шанують своїх геніїв: на це польською стороною виділено понад 2 млн. грн., подаровано частину експозиції. Не гріх повчитися цьому і нам. У реставрації родового будинку Словацьких брали участь і польські, і українські будівельники. Відбулася науково-практична конференція «Кременець крізь призму віків».

Перлина Волинського краю заслуговує на те, щоб до неї пролягло якомога більше туристських маршрутів.

Марта ЛІТИНСЬКА.
Фото Валентини ТОМЧУК.

Залишки фортеці XIV—XVII століть

ЗАКОНОДАВЕЦЬ

Сільський голова — корупціонер

Нова норма: Верховна Рада ухвалила два закони України «Про внесення змін до Закону України «Про боротьбу з корупцією».

Це означає

По-перше, збільшено терміни давності адміністративної відповідальності за корупційні правопорушення. Якщо донедавна терміни накладення відповідного адміністративного стягнення становили два місяці з дня вчинення чи з моменту виявлення (ст. 38 Кодексу України про адміністративні правопорушення), то відтепер адміністративне стягнення за корупційні діяння або інші правопорушення, пов'язані з корупцією, може бути накладено не пізніш як через шість місяців із дня його вчинення. Це зумовлено, зокрема, тим, що «швидкий плин часу» на практиці був однією з основних підстав закриття адміністративних справ про корупційні правопорушення. Відтепер у осіб—порушників Закону «Про боротьбу з корупцією» значно поменшало шансів уникнути відповідальності через запізніле виявлення правоохоронними органами правопорушення або умисне зволікання з розглядом порушених проти них справ.

По-друге, збільшено термін розгляду судами адміністративних справ про корупційні правопорушення. Якщо раніше закон встановлював для цього розгляду п'ятиденний термін, то згідно із внесеними до Закону «Про боротьбу з корупцією» змінами розгляд адміністративних справ про корупційні правопорушення здійснюється відповідними судами у п'ятнадцятиденний термін з моменту їх надходження до суду. Причому, виходячи з того, що на практиці винні у порушенні антикорупційного законодавства особи спеціально зволікають із судовим розглядом справ або з об'єктивних причин не можуть вчасно прибути до суду, законодавець визнав за доцільне передбачити у законі застереження. Відповідно до нього, термін розгляду адміністративних справ про корупційні діяння призупиняється судом у випадках, коли особа, на яку складено адміністративний протокол про корупційні діяння, умисно ухиляється від явки до суду чи з поважних причин не може туди з'явитися (захворювання, від'їзд у відрядження чи на лікування, перебування у відпустці тощо).

По-третє, право на складення протоколів про вчинення правопорушень, передбачених Законом «Про боротьбу з корупцією» отримали працівники підрозділів у боротьбі з корупцією ДПА України. Органами, що ведуть боротьбу з цим негативним явищем, вони були визначені ще у лютому 1998 р., а ось право на складення протоколів та направлення їх до суду отримали лише нещодавно.

По-четверте, суб'єктами корупційних правопорушень визнано посадових осіб місцевого самоврядування. Необхідність такого доповнення виникла після набрання чинності Законом «Про службу в органах місцевого самоврядування», де запроваджено нову категорію суб'єктів — посадових осіб місцевого самоврядування — тих, хто працює в органах місцевого самоврядування, має відповідні посадові повноваження у здійсненні організаційно-розпорядчих та консультативно-дорадчих функцій і отримує заробітну плату за рахунок місцевого бюджету. Такими особами закон визнає: сільських, селищних, міських голів, їхніх заступників; голів та заступників голів районної, районної в місті, обласної ради, секретарів міських рад; керівників та інших посадових осіб виконавчого апарату обласних і районних рад, інших органів місцевого самоврядування. На цих осіб поширюються всі обмеження та заборони, встановлені Законом України «Про боротьбу з корупцією», і вони нарівні з іншими суб'єктами корупції (державними службовцями тощо) несуть відповідальність за порушення цього закону.

Звертаємо увагу на те, що Закон «Про боротьбу з корупцією» передбачає лише адміністративну, дисциплінарну та конституційну відповідальність за правопорушення корупційного характеру. Йдеться про штраф, звільнення з посади або інше усунення від виконання функцій держави, заборону обіймати посади в державних органах та їх апараті на термін до трьох років з дня звільнення за вчинення корупційного правопорушення, заборону балотуватися в депутати або на виборні посади в державні органи протягом п'яти років з дня припинення депутатських повноважень чи звільнення з посади. Кримінальна відповідальність за корупційні злочини встановлена Кримінальним кодексом України.

Для довідки: закони ухвалено парламентом 11 липня і 12 вересня 2002 р. Вони набрали чинності відповідно 31 липня та 1 жовтня 2002 р. З ними можна ознайомитися у «Голосі України» за 6 серпня та 9 вересня ц. р.

Микола МЕЛЬНИК, кандидат юридичних наук; **Анатолій БЕНЬ,** парламентський оглядач «Голосу України».

РЕГІОН

Товариство — наче місто у місті

Генеральний директор ВАТ «АК АДВІС» Іван Іванович ДУНЕЦЬ

Народився 5 грудня 1948 року. Освіта — вища, загальний стаж роботи — 37 років, увесь час працює на одному підприємстві і живе в одному місті.

Трудову діяльність розпочав слюсарем. Працював головним енергетиком, начальником відділу капітального будівництва, заступником директора заводу із капітального будівництва, головним інженером. Із 1983 року —генеральний директор. З 1993-го — президент Союзу промисловців і підприємців Хмельницької області. З 1999-го — член правління Фонду загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття, голова об'єднання роботодавців області. Радник Прем'єр-міністра України. З 1998 року — член Національної Ради соціального партнерства при Президентові України. З 2000 року — член Колегії Хмельницької обласної державної адміністрації.

Громадський діяч. Із 1985 року — депутат Хмельницької міської ради усіх скликань. Має особливі державні відзнаки — кавалер ордена «За заслуги» I, II та III ступенів. Вшанований церковними орденами «Різдво Христове» та «Христа Спасителя».

Ерудит, інтелігент, доброзичливий, розсудливий, лідер у сфері своєї діяльності.

Іван ДУНЕЦЬ: Хмельницький має досягти європейського рівня

— Іване Івановичу, я хотів би з вами поговорити не як з генеральним директором заводу, а як з людиною, що мешкає зі мною в одному місті. Так би мовити, розмова двох сусідів за чашкою кави. Можливо так?

— А чому б і ні?! Скажу більше: що з вашою журналістською братією в основному і доводиться вести мову про виробництво, політику і таке інше.

— Отже, ми обидва живемо в одному місті. Які проблеми ви взялися б передусім розв'язувати, якби, скажімо, вас обрали міським головою?

— Наше місто нагадує єфрейтора, який ретельно ваксував чоботи для старшини, та забув помити закаблуки. Так і Хмельницький. Центр уже набирає європейського вигляду. Цю роботу слід продовжувати і далі. Однак за облаштування мікрорайонів треба взятися негайно і потужно, працювати комплексно. І вести благоустрій, і запустити тролейбусні лінії до Ружичної і Лезневого, і поновити водогони, і, нарешті, відремонтувати житло тощо. Така комплексна програма водночас сприяла б і створенню нових робочих місць.

Одне слово, девізом команди міської влади мусить стати постулат: якщо хочеш сам добре жити, намагайся, щоб так само файно жили інші.

— На вашу думку, які риси характеру мусить мати людина, щоб її хмельниччани обрали міським головою?

— Місто наше своєрідне, багатонаціональне і багатохарактерне, з неймовірним калейдоскопом уподобань. Як, зрештою, і в цілому у державі. І робити ставку на конкретні цінності, пріоритети надто складно. Погляньте, сьогодні на кожному кроці можна почути, як люди ганьблять Верховну Раду, що там, мовляв, засіла половина олігархів та мільйонерів-корупціонерів. Але ж, даруйте, не Дунець із Василашком їх усіх туди пообирав. Виходить як у тій приказці: бачили очі, що купували...

— Упродовж багатьох років хмельниччани обирають вас депутатом міської ради. Отже, як депутат, чого ви чекаєте від виборів міського голови?

— Хотілося б сподіватися, що хмельниччани все-таки з отих кількох десятків кандидатів виберуть професіонала, котрий сформує команду, що вмітиме вирішувати не тільки поточні проблеми, а й працюватиме на перспективу, широко реалізовуючи потенціал місцевого самоврядування. Скажімо, я бачу шляхи і можливості, завдяки яким за два-три роки Хмельницький може стати європейським містом, першим у державі вийти на якісно новий рівень життя. Стрижневою основою реалізації цих намірів мусить стати координуюча робота місцевої влади з керівниками господарських структур з відновлення колишньої слави міста високих європейських технологій, випуску конкурентоспроможної продукції у всіх галузях виробництва та сфери послуг.

— У нас є бізнесмени, «грошові мішки», які у своєму житті постійно розминалися з інтелігентністю і мають словниковий багаж аж з кількох десятків слів. Інший «звуковий арсенал» для них, як кажуть в армії, — позастатутний.

— Що тут вдієш, це — біда і ганьба нації, це, зрештою, та найсуттєвіша прогалина наших реформ, що дали можливість прорватися в цивілізований бізнес криміналізованій публіці із їх зеківською лексикою та звичками. Бо те, що «грошовий мішок», як ви сказали, начепив краватку і одягнув фрак, ще не означає, що він — маестро!

— Як ви вважаєте, чому вас, людину, котру свого часу не раз запрошував на високі столичні пости Президент, голова облдержадміністрації не підтримав на посаду міського голови, тим паче, що ви — член його колегії? Чи не тому, що він на тій посаді хоче бачити менш досвідченого в управлінській практиці, а відтак — поступливішого, а не такого впертого, як був Чекман?

— Не знаю. Це питання адресуйте Віктору Миколайовичу.

— Хмельниччани знають, що ви не тільки самі ведете здоровий спосіб життя, а й створили умови та впроваджуєте це на підприємстві, активно підтримуючи спортивні, культурно-мистецькі заходи, самі в них берете безпосередню найактивнішу участь. Та все-таки трапляється вільний час за правильної організації праці. Чим ви його наповнюєте?

— Скажу відверто, сьогодні — за пошуку своєї ніші на європейському ринку — небагато відпочинеш. Та викроюю хвилини, аби ознайомитися з новинками економічної, технічної та політичної інформації. Разом з тим, я так вважаю, керівник має бути всебічно розвинений і інформаційну планку тримати найвищу в своїй команді. Отож знайомлюся з новинками художньої літератури, кращими зразками публіцистики. А найпершу оперативну інформацію черпаю з преси. І у цьому контексті, хочу сказати, досить-таки поважаю парламентську газету «Голос України» за її виважену позицію, глибоку аналітику, принциповість і послідовність.

— Дякую за добре слово. А, до речі, які найвищі цінності ви сповідуєте?

— Можливо, це прозвучить банально, але щиро. Над усе поважаю порядність, людську доброту і щирість, вміння співпереживати і потребу подати руку допомоги слабшому.

— До речі, про здоров'я. Чи не здається вам, що для колективу — від малого до великого — дуже важливо, який стан душі і психіки керівника?

— Безперечно. І не тільки для колективу як певної спільноти, а й для його здобутків, морально-психологічних облаштунків і перспектив. Саме тому мушу тримати себе в чітких рамках, багато часу віддаю спорту — як стрижневій основі здоров'я. Не піддаюся і тим спокусам, що ламають чоловічу гідність і долю.

— Ваш найстратегічніший план.

— Найближчим часом знайти кілька мільйонів для наповнення оборотних коштів. У Європі з'явився колосальний попит на нашу продукцію. А буде реалізація — будуть гроші, добрий настрій і гарні свята в колективах нашого багатогалузевого акціонерного товариства.

— Чого ви собі постійно бажаєте?

— Щоб моя душа практично не відчула жахливого слова «зрада».

— Чим хотіли б завершити своє трудове життя?

— Відчуттям, що воно, життя, дало людям щось добре і корисне, що моя праця і мої зусилля було витрачено недарма — люди стали жити краще і заможніше.

— Ну що ж, хай так і станеться. Успіхів вам!

— Дякую.

Розмову вів Михайло ВАСИЛАШКО, заслужений журналіст України, голова правління обласного об'єднання власкорів «Укрпреса».

Без «Марала», як без Т-34

Останніми роками особливо активно розвиваємо експортні поставки, котрі нині становлять до 60 відсотків від загальних обсягів виробництва. Особливу увагу при цьому приділено інтеграції в ринок Західної Європи. Сьогодні «АДВІС» активно співпрацює насамперед із п'ятьма фірмами Німеччини. Найбільшою з них за обсягами поставок є «Jungheinrich» із Гамбурга, яка виготовляє багато модифікацій автонавантажувачів. Річні обсяги продукції тільки для цієї фірми досягли рівня більш як 5 мільйонів гривень і мають позитивну тенденцію щорічного збільшення, що вже становить понад 25 відсотків загальних обсягів виробництва. Тобто увесь «АДВІС» (а це до 1,5 тисячі працівників) один квартал на рік працює повним складом на таке замовлення і вчасно одержує з Гамбурга живі кошти.

Підприємство з 1997 року разом із німецьким партнером — фірмою «Доппштадт» виготовляє самохідні кормозбиральні комбайни середнього класу потужності «Марал-125-Поділля». Це — надійні високопродуктивні, економічні машини, які успішно працюють у всіх регіонах України з весни до пізньої осені. Кожна з них забезпечує зеленими кормами ферму, на якій 1000—1200 голів великої рогатої худоби, а потім заготовляє силос на зиму.

Технологічна потреба в кормозбиральній техніці становить нині тисячі одиниць, проте обсяги виробництва стримують не виробничі проблеми, а низька купівельна спроможність підприємств агросектору. Тому на заводі реалізовують заходи, спрямовані на зниження вартості машин. Так, лише завдяки українській комплектації ціну на комбайни в умовних одиницях знижено на 20 відсотків.

Загалом участь української сторони в спільному проекті становить понад 50%. Комбайн у комплекті з адаптерами має вагу до 9 тонн — понад 4 з них — українського виробництва, до якого разом з «АДВІСом» причетні 18 вітчизняних заводів. Це найкращий показник у спільному випуску складної машинобудівної продукції в Україні. Таким чином, німецький кормозбиральний комбайн «Марал» одержав українську, хмельницьку «прописку» і — нову торгову марку «Марал-125-Поділля».

Відомий широкому загалові професор, академік, заслужений діяч науки і техніки Леонід Погорілий — директор Українського державного центру з випробування сільгосптехніки — доречно зауважив:

— Як не можна було перемогти у війні без Т-34, так і без «Маралу» підняти вітчизняне тваринництво неможливо. Безперечно, комбайн «Марал-125-Поділля» — машина, максимально адаптована до умов нашого сільського господарства.

Підприємство має інші багатообіцяючі новинки. Зокрема, швидкісні, енергозбережні очісувальні жниварки ЖОН-4 — це нові технології збирання зернових. Такими жниварками комплектуються зернозбиральні комбайни «Нива» та «Єнісей», і це дає разючі результати. Середні витрати палива в 2,5—3 разу менші, ніж під час роботи зі звичайними жниварками, продуктивність комбайнів вища в 2,2—2,5 рази. Фактично один зернозбиральний комбайн з очісувальною жниваркою за продуктивністю замінює два зі звичайними жниварками. Відповідно одна очісувальна жниварка замінює комбайн, що надзвичайно актуально в умовах дефіциту зернозбиральної техніки. При цьому її ціна майже вдесятеро менша за ціну зернозбирального комбайна. Наступними виробами будуть преспідбирачі, причіпні кормозбиральні машини та інша сільгосптехніка.

В асортименті міні-техніки — мотоблоки та мотокультиватори зі змінним і навісним обладнанням, сіно- та газонокосарки, мотопомпи, двигуни для човнів, машини для розмітки доріг, чищення снігу та ін. — усього понад 25 одиниць. Обсяги продажу цієї продукції в Україні щороку збільшуються, але все-таки вони недостатні через низьку купівельну спроможність населення. Інша річ —експорт у Європу. Словаччина, Чехія, Угорщина, Польща — ось де головні ринки збуту міні-техніки. Цього року сюди вже експортовано близько 4 тисяч одиниць міні-техніки, здебільшого мотокультиваторів.

— Особливу увагу звертаємо, — кажуть на заводі, — на виробництво пневмокомпресорів, медінструменту та іншої продукції, асортимент якої протягом останніх років оновили більш як на 85 відсотків. При цьому ринок висуває перед нами жорсткі умови. З одного боку — маємо підвищувати конкурентоспроможність продукції через оптимізацію витрат. З другого — неможливо забувати про соціальний захист працівників і необхідність утримання соціальної інфраструктури.

Узагалі на «АДВІСі» дотримуються принципів соціального миру і спокою... А це передусім означає, що навіть у ринкових умовах тут розвивають виробництво цивілізовано.

Заступник голови ОДА Антон Бугерко відкриває виставку сільгоспмашин, що проходила у Теофіпольському районі Хмельницької області

І розарій, і квітникове царство

Нинішнє відкрите акціонерне товариство «АК АДВІС» —не тільки багатоструктурне підприємство. Це, як то кажуть, місто у місті, тобто підприємство з усіма службами, що має місто. Скажімо, на утриманні ВАТ більше десятка житлових будинків, гуртожитки, спортивно-оздоровчий комплекс. Є тут медичні, торговельні та побутові установи, власний транспорт, є також котельні, водо-, тепло- і газомережі. Є і служби, що займаються доріжками, асфальтом і озелененням підприємства.

Сьогодні важко знайти завод, котрий зовні нагадує розарій чи квіткове царство. А на «АДВІС» любо глянути. І хоч як дивно, всіма цими питаннями встигає опікуватись Іван Іванович Дунець — голова правління і генеральний директор акціонерного товариства. І не тільки опікується, а й, як свідчить практика, добре обізнаний з цим і має перспективне бачення. Як сказав один місцевий журналіст, за параметрами обов'язків і якістю їх виконання пан Дунець сягнув таких висот, що з успіхом міг би керувати не тільки містом, а й областю. І не випадково місцеве керівництво так ревно ставиться до його особистості. Тільки подумати: Іван Дунець у пошані в Президента і прем'єра!

Та хто що казав би чи думав, але від активної життєвої позиції голови правління акціонерного товариства у виграші саме трудовий колектив та міський бюджет.

Ніна СТЕЦЬКА.

Віталій КЕНЦ, заступник голови облорганізації НДП: Була команда. Залишилися гетьманські слуги

— Віталію Івановичу, ви у Хмельницькому людина не нова, знаєте місто та її чиновників давно, в облдержадміністрації теж займаєтесь політичними питаннями. Саме тому хотілося б знати вашу думку щодо деяких нюансів, пов'язаних з передвиборними подіями в обласному центрі. Скажімо, на різних зустрічах особливо нав'язують думку про те, що виборці мусять голосувати «за команду Чекмана». Чи справді є та команда Чекмана?

— Цікаве запитання. Однак відповідь на нього можна знайти досить просто. Візьміть телефонний довідник, виданий облдержадміністрацією у 1999 році. На той час секретарем міської ради був Микола Тацій, нинішній кандидат у мери. Першим заступником у Чекмана був добрий господарник Олександр Пирожок. Заступником з комунальних питань та містобудування — Григорій Блощинський. Заступником з питань фінансів — Сергій Мельник, керуючою справами виконкому була Лідія Біленька. Скажіть, де вони всі? Нема. З отієї начебто команди у списку лише Олександр Вінніков, що займався торгівлею і приватизацією, та Іван Федоров, котрий і досі опікується пенсіонерами. І все. Два чоловіки. То невже це «чекманівська команда»? Звісно, ні. Однак апаратники виконкому, щоб уберегти свої крісла, і підносять виборцям цю хибну тезу. Пригадайте, як на одній із прес-конференцій Іван Федоров заявив журналістам: якщо не оберуть Віннікова міським головою, він подасть у відставку...

— А за великим рахунком, кого ви вважаєте «командою Чекмана»?

— Це ті люди, які реально, разом зі своїми трудовими колективами наповнювали міський бюджет. Передусім це такі керівники, як Михайло Кирпиченко з «Укрелектроапарату», Іван Дунець з «АДВІСу», Володимир Данилов з «Укртелекому», Анатолій Вдовиченко з «Новатора», Микола Ворона з МСТ «Кооператор», Володимир Кулаков із «Хмельницьклегпрому», Олександр Лисюк з «Хмельпива», Олександр Шпак із «Хмельницькобленерго», Валентина Шулевська з «Укрсоцбанку». Трудові колективи саме цих керівників, перераховуючи мільйонні кошти до бюджету, сприяли тому, що місто вчасно видавало пенсії та зарплату бюджетникам. Оце та реальна, значуща сила, а не ланка «Федоров—Вінніков». Хоча до обох я ставлюся з великою повагою.

— Ви щойно згадали таке підприємство, як «АДВІС». Принагідно хотів би запитати: чи мають під собою реальне підгрунтя пересуди, начебто підприємство не працює, не виплачує зарплату і таке інше?

— У мене ось під руками офіційні статистичні документи. То вони засвідчують протилежне: «АДВІС» уже упродовж п'яти років нарощує обсяги виробництва, постійно збільшує зарплату і не має жодного місяця заборгованостей. Підприємство знайшло для себе потужний ринок за кордоном, відкриває нові цехи і створює нові робочі місця.

— А на чому ж базуються розмови?

— Як вам відомо, Іван Іванович балотується на посаду міського голови. З трьох десятків претендентів він чи не найсильніший кандидат. Це людина-інтелектуал, економічно підготовлений до управління багатогалузевим міським господарством. Людяний і водночас діловий. Він один із тих «червоних директорів», що в час економічної кризи не тільки не дав розвалитись заводу, зберіг колектив і науковий потенціал, а й заново «розкрутив» підприємство. Отож таку постать брудом важко облити. От і вигадали цю нісенітницю.

— На вашу думку, на завершальному етапі між ким розгориться конкуренція за крісло міського голови?

— Думаю, між Дунцем і Приступою.

Розмову вів Андрій ВАСИЛАШКО, директор інформагенції «Укрріопрес».

КОМПЕТЕНТНА ДУМКА

Справжній флагман

Анатолій КІНАХ:

— Хмельницьке машинобудівне ВАТ «АК АДВІС» — сучасне багатопрофільне підприємство, яке зайняло провідні позиції у вітчизняному машинобудуванні і вийшло на європейські ринки. І в цьому першочергова заслуга Івана Дунця, людини з перспективним, економічним і соціальним мисленням.

Віктор ПАДАЛКО, державний секретар Мінпромполітики України:

— Хмельницьке машинобудівне акціонерне товариство «АК АДВІС» — одне з підприємств, що найстабільніше працюють у сільськогосподарському машинобудуванні України.

ВАТ «АК АДВІС» постійно нарощує обсяги виробництва і реалізації своєї продукції, до 60 відсотків якої експортує, у тому числі в Західну Європу. Не має заборгованості до бюджету і щомісячно виплачує заробітну плату працівникам. Передумовою досягнутих успіхів було формування «команди» фахівців на чолі з головою правління — генеральним директором Дунцем Іваном Івановичем, які зацікавлені у розвитку підприємства і перебувають у постійному пошуку можливостей поліпшення його роботи.

Підприємство одним з перших у галузі провело реструктиризацію виробництва і в умовах обмеженої платоспроможності традиційних замовників, сільгосптоваровиробників, обрало правильний шлях у розвитку виробництва техніки, конкурентоспроможної на зовнішніх ринках.

Одночасно колектив ВАТ «АК АДВІС» і його керівництво дбали про розвиток виробництва нової продукції для ринку України. Це передусім самохідні кормозбиральні комбайни «Марал-125-Поділля», енергозбережні, очісувальні жниварки ЖОН-4, малогабаритна техніка, запасні частини для сільгосптехніки.

Правильно обрана технічна політика дала можливість ВАТ «АК АДВІС» стати одним із флагманів українського сільськогосподарського машинобудування.

Віктор ПРИКАЗНЮК, директор агрофірми «Обрій» Летичівського району:

— Наше сільськогосподарське підприємство співпрацює із заводом «АДВІС» уже 5 років. Такі довготривалі контакти не випадкові, бо багатьом в Україні і за її межами відомо, що «АДВІС» — одне з кращих підприємств у галузі виробництва сільськогосподарської техніки. Виробляє не тільки машини, а й вкрай потрібні запасні частини.

Агрофірма «Обрій» уже придбала три «Марали» цього заводу, які працюють на полях значно ефективніше, ніж навіть ті, які складають у Німеччині. Річ у тому, що 50 відсотків комплектувальних виробляють на «АДВІСі», і вони за конструкцією пристосованіші до наших чорноземів. У цьому немала заслуга генерального директора підприємства, ім'я котрого можна назвати серед лідерів сучасного європейського рівня.

Фердинанд ДОППШТАДТ, керуючий фірмою «Доппштадт»:

— Глибоко задоволений співпрацею з українським партнером — заводом «АДВІС». За останні 5 років нам удалося спільно виготовити у Хмельницькому майже 200 самохідних кормозбиральних комбайнів «Марал-125-Поділля». Хочу відзначити роботу всього колективу «АДВІСу» та його керівництва, котрі зробили завод кращим підприємством у Східній Європі. Саме тому ми і працюємо нині над реалізацією ще одного проекту взаємовигідної співпраці — випуском комунальних машин для збору і утилізації сміття та побутових відходів. Сподіваюся, що така техніка швидко знайде попит в Україні.

СПОЖИВЧИЙ КОШИК

До медикаментів вимоги особливі

АКТУАЛЬНО

Нині ні в кого не виникає запитання, де знайти потрібні ліки. Новоспечені аптеки чи не на кожному кроці навперебій пропонують широкий асортимент вітчизняного та імпортного товару. Та водночас перед споживачем тепер постає інша проблема — вибору. Адже серед розмаїття медикаментів з однаковими складниками, але різними назвами та оформленням упаковок визначитися непросто. У такому разі покупцеві передусім варто звернути увагу на зовнішній вигляд препаратів. Адже виробник, який дбає про споживача, зобов'язаний зробити все можливе, щоб необхідну інформацію можна було побачити з першого погляду.

Отож згідно з наказом Міністерства охорони здоров'я України від 01.11.01 встановлено такі вимоги до маркування медикаментів.

Тексти, наведені в інструкції для застосування лікарського засобу, у листку-вкладці, на вторинній та первинній упаковках повинні викладатися доступною мовою, чітко, виразно і не дрібним шрифтом. А поряд з інформацією виробника подається переклад мовою міжнаціонального спілкування, визначеною законодавством України. Зміст їх мусить цілком збігатися. Особливо має насторожити покупця етикетка з неякісною поліграфією та граматичними помилками — це напевно підробка. Будьте здорові та якомога рідше звертайтеся по медикаменти!

Надія ГОРБАТЮК.

Афоризм до теми

Побічним ефектом деяких ліків буває цілковите розорення.

Лікарські рослини збирайте самі

На ринку часто більший вибір лікарських рослин, ніж в аптеці, та й завжди підкажуть, як використовувати і у яких випадках. Де краще купувати — на базарі чи все-таки в аптеці і як перевірити, чи це не підробка?

Юлія ГЛАСЕВА.
Жовті Води
Черкаської області.

Лікарські трави, якщо, звичайно, ви можете відрізнити деревій від чебрецю, можна купити на базарі. Однак у цьому випадку ніхто не дасть вам гарантію, що це справді потрібна вам рослина, зібрана нещодавно та висушена за всіма правилами. При цьому зважте, що відповідно до Правил торгівлі на ринках продавати лікарські рослини можна лише за наявності ліцензії. Тому набагато краще одразу завітати до аптеки. Там усі препарати не лише упаковані, на упаковці зазначено термін придатності, показання до вживання, дозування та можливі протипоказання. Проте й тут, якщо закралася підозра, маєте право вимагати від продавця документів, що супроводжують препарат, — сертифікат якості виробника (сертифікат аналізу з інформацією про лабораторний аналіз). Не завадить перевірити і наявність на упаковці обов'язкової інформації — назви лікарського засобу, назви та адреси виробника, реєстраційного номера, номера серії, способу застосування, дози діючої речовини в кожній одиниці та їх кількість в упаковці, терміну придатності, умов зберігання та запобіжних заходів. Якщо ви противник упакованих рослин, то краще збирати їх самостійно.

Наталя ГЕЛЕТКО.

Троє із сотні — чесні

Тільки троє із сотні підприємців працюють чесно, як повідомив на нараді в облдержадміністрації начальник управління у справах захисту прав споживачів Василь Михальчук.

Із 1050 перевірених суб'єктів підприємницької діяльності у 97 відсотків виявлено порушення. Більшість з них повторні, адже реалізація недоброякісного товару сторицею перекриває рівень штрафів. Основне порушення — відсутність у підприємців сертифікатів якості на товари та продукти харчування. Скажімо, із перевірених 44 тонн м'яса та м'ясної продукції майже половину знято з реалізації як шкідливу для здоров'я.

Олександра ЮРКОВА.

ЦЕ ТРЕБА ЗНАТИ

Фальсифікат з летальним наслідком

«Деякі ліки небезпечніші за самі хвороби».
(Сенека)

Усі підробки медикаментів умовно можна поділити на три групи. Найнебезпечніша, коли ліки взагалі не містять діючої речовини, а лише нейтральні наповнювачі (глюкозу, крохмаль). Довіряючи таким на перший погляд нешкідливим препаратам, людина лікується вхолосту. Коли захворювання справді серйозне, таке лікування може спричинити навіть летальні наслідки.

Є підробки зі зниженим вмістом активної речовини чи з іншими, менш ефективними складовими. А буває, що всі компоненти присутні в повному обсязі. Такі препарати зазвичай і зовні не відрізняються від оригіналу. Проблема в тому, що виробник не має ліцензії на їх виробництво. Як правило, схожі фальсифікати випускають легальні підприємства, що мають відповідні умови, адже кустарним методом виготовити високоякісну фальшивку неможливо.

До цього слід додати: найчастіше фальсифікують протибактеріальні та гормональні засоби. Нерідко масова поява підробок відбувається після рекламної кампанії певних ліків. А особливу популярність серед «умільців» мають вітчизняні препарати.

ЗАНОТУЙТЕ

Не всяка вода «Жива»

Серед напоїв підробок чи не найбільше. Але особливо полюбляють шахраї мінеральну воду. Тут традиційно об'єктом фальсифікації найчастіше є відомі та популярні торгові марки. Як, наприклад, добре і давно знана багатьма споживачами лікувальна «Боржомі». Щоб убезпечити свою продукцію, виробники вжили низку заходів. Знайомство з ними допоможе покупцям відмежуватися від фальсифікованої продукції:

— «Боржомі» розливають у класичні скляні та пластикові пляшки однакового блакитного кольору;

— на всіх фірмових ємкостях у верхній частині є рельєфне зображення чотирьох оленів, розташованих рівномірно по колу;

— на червоно-блакитній частині етикетки з одного боку вказано дані про фірму-виробника — абревіатура назви компанії, контакті телефони та інше, а з другого — мінеральний склад води, показання до її вживання, умови зберігання, обсяг;

— у тій частині, де вказано мінеральний склад, унизу, в рамці на білому тлі чорним шрифтом нанесено індивідуальний порядковий номер пляшки;

— термін вживання мінеральної води нанесено на фірмову кришку з написом BORJOMI;

— на всіх видах тари у нижній частині пляшки є видавлені написи. На скляних — назва мінеральної води «Боржомі» російською, грузинською, англійською мовами та абревіатура виробника. А на денці пластикових пляшок лише абревіатура виробника.

Поема про ціни на мелодії минулих років

МІНІ-СЕРІАЛ

«... Скажи-ка, дядя, ведь недаром
Легенды ходят по базарам,
Что было времечко такое:
За «рупь» — колечко золотое!
Да... были цены в наше время,
Не то, что нынешнее бремя.
Плохая им досталась доля —
Их не осталось честных боле.
Да и продукты не из поля,
Все больше — импортное горе.
Богатыри теперь не вы —Увы!»

Ніщо так не поєднує людей, як спільні спогади. Такі любі серцю вигуки: «Пам'ятаєш?..» «А непогано ми тоді...» І сумно неминуче — «Які ж були ми молоді!..»

Що ж! Нумо спробуймо повернутися на станцію «Минуле» і побалакаймо про те, що завжди нас хвилювало і хвилює у цій непростій історії, що має назву — життя.

Перша зупинка — «Кінець 40-х». Ух, і часи тоді були! Хрещатик у руїнах. Навколо холодно, голодно й небезпечно. Центром Києва вважають Єврейський базар, більше відомий у скороченні Євбаз. Там і новини, й побачення, і гасу роздобути можна. А поготів виміняти чи продати чого. А вже як можеш купити оселедця — майже буржуй.

До Москви нам тоді було, як до Місяця, а до Америки — як до Марса. Слово «закордон» промовляли, гарненько озирнувшись, пошепки і лише в компаніях, де менше трьох. Що являє собою «валюта», приблизно знали кілька осіб в Одесі. Куди, до речі, можна було спокійнісінько дістатися пароплавом лише за кілька діб.

У Києві з поїздками також було сутужно. Раз на день ходила «кукушка» до Святошина і «гунька» на Дарницю. А от на Сталінку таки пустили «транвай».

Тому й почнемо ретроподорож із найславетніших ринків того часу. Отож на Євбазі буханець хліба коштував 100 рублів, тим часом як у магазині хлібну пайку можна було отримати тільки на картку. Пару калош можна було виторгувати за 35 рублів, а майже новий макінтош — за 200. «Вальтер» із запасною обоймою ішов за півтисячі. Склянку самогону (з-під поли), пачку «Біломорканалу» і багато чого іншого можна було купити за традиційний «руп».

На Святошинському ринку мішок картоплі (своєї) віддавали за 50 рублів, краденої — за 20. Майже за таку саму ціну йшла «кухвайка» (не нова, але ціла). Відро яблук віддавали за п'ять рублів. Склянка домашнього вина коштувала 10 копійок, а інколи й безплатно — «за розмову». Махорка була дорога — два червінці за фунт. Так само як і серйозна зброя. Автомат ППШ і півмішка патронів до нього «тягнули» на тисячу.

Свої ціни були на Сталінці. Патефон з платівками, серед яких обов'язково були «Бризки шампанського» або «Ріо-Ріта», коштував 150 рублів. Примус ішов за «полтинник». «Фінку» з набірною ручкою віддавали за сотню. Стакан насіння коштував 10 копійок, а вареники з картоплею (з макітри зі сметаною) продавали по п'ять копійок за штуку.

Для порівняння варто нагадати, що «робоча» пенсія тоді дорівнювала 300 рублям, середня зарплата — 700, а автомобіль «Москвич» коштував дев'ять тисяч рублів.

Наступна зупинка — «50-ті роки». Втім, про це розмова наступного разу.

Владислав ПЕЛЬОВІН.

Мал. Віктора ПОПОВА.

На рівні міністрів закордонних справ...

(Початок на 1-й стор.).

Водночас Анатолій Зленко запевнив, що міністерство уважно вивчає запропонований альянсом формат засідання комісії Україна—НАТО в рамках Празького саміту і найближчим часом повідомить партнерам про прийняте рішення. Він також підкреслив, що стратегічний курс України на євроатлантичну інтеграцію залишається незмінний.

Рішення альянсу не проводити засідання комісії Україна—НАТО на найвищому рівні багато хто пов'язує зі звинуваченнями України в торгівлі зброєю з Іраком. Головний експерт Конгресу США по Іраку Кеннет Кацман уже заявив, що звинувачення Києва в можливому продажі радарних комплексів «Кольчуга» унікальні: вперше в такому злочині звинувачують владу, а не підприємства чи компанії країни. Однак висновків міжнародних експертів стосовно можливого продажу й досі немає. Хоча згідно з попередніми заявами посла США в Україні Карлоса Паскуаля вони мали з'явитися ще тиждень тому... Ів Бродер підтвердив, що відсутність цих висновків є однією із обставин, чому празьке засідання спільної комісії переводять у формат зустрічі міністрів, а не глав держав.

Речник МЗС України Сергій Бороденков заявив, що питання участі Анатолія Зленка в цьому засіданні ще вирішується.

Під час перебування в Афінах на прохання кореспондента «ГУ» держсекретар МЗС Юрій Сергеєв прокоментував рішення НАТО стосовно проведення в Брюсселі зустрічі Україна—НАТО на рівні міністрів закордонних справ:

— Ми здивовані зміною формату. Ми маємо визначитися, як далі будуватиметься ухвалення документа про поглиблення співпраці між Україною та НАТО. Сам документ готовий. Але річ у тім, що Україна має визначитися, чи задовольняє нас той формат зустрічі, який запропонував Брюссель.

На нашу думку, потужна роль України як стабілізуючого чинника в Європі, як стратегічного партнера НАТО заслуговує, щоб ми зберегли той формат, про який ішлося на зустрічі в Рейк'явіку. На прохання уточнити, чи означає це, що Україна може не взяти участі в саміті НАТО в Празі, Юрій Сергеєв відповів: «Це не означає відмови, але протягом двох тижнів Київ має дати відповідну пропозицію НАТО». Держсекретар підкреслив, що ми маємо все зробити для того, щоб зрозуміти мотиви, які спонукали штаб-квартиру НАТО на прийняття такого рішення. Ще Юрій Сергеєв закликав не драматизувати ситуацію.

Тетяна ПАСОВА, Яна СТАДІЛЬНА.

Фото АП.

Повернулися не всі

(Початок на 1-й стор.).

Генконсул також повідомив, що, крім чотирьох громадян України, котрі прибули до Києва в ніч на вівторок разом із секретарем Ради національної безпеки і оборони Євгеном Марчуком, ніхто з українців, яких виписано з лікарень, на батьківщину поки що не виїхав.

Водночас Народний рух України вважає, що керівництво України має поставити перед владою Росії питання про відповідальність за загибель українських громадян під час штурму театрального центру на Дубровці в Москві. У заяві НРУ йдеться, що сім'ї загиблих і потерпілі мають отримати відповідну компенсацію від уряду Російської Федерації.

Крівця за крівлю

А ЯК У НИХ

Будь-яке нововведення в комунальній сфері сприймається «маленькими українцями» з побоюванням. У цьому контексті найбільше нас непокоїть питання комунальних боргів. Точніше, виселятимуть чи не виселятимуть із квартир комунальних боржників. Втішає одне: виселення як драматичний супутник реституції (повернення будинків їхнім старим власникам) нам поки що не загрожує. А ось латишам...

«Виселення з мордобоєм», «Свавілля», «Бунт», «Соціальна революція на вулиці Чака» — під такими заголовками латвійські газети повідомили про чергове виселення родини з квартири.

Судові виконавці одержали завдання виселити родину з чотирьох осіб, до 8-річного хлопчика включно. Вона справно платила за житло й комунальні послуги, але їй не пощастило: у 90-ті роки будинок денаціоналізували. За законом домовласник має право виселити мешканців з кількох причин, у тому числі коли будинку потрібен капремонт. У такому разі малозабезпеченим квартиру зобов'язаний надати орган самоврядування. Родині Ширшиних пощастило втриматися над рівнем малозабезпечених. Отже, ліберальний закон надає їм право самим потурбуватися про купівлю житла. Але Ширшини для цього не мають грошей.

До суду подано довідку, що будинок підлягає капремонтові. Хоча незалежні експерти надали висновок, що він не перебуває ані в аварійному, ані в передаварійному стані. Річ у тім, що за латвійськими нормативами будь-яке перепланування, заміну перегородок, навіть вікон вважають капремонтом.

Наталя Ширшина сказала у нещасливий день виселення:

— Мій дід в'їхав до квартири ще десь 43—44-го року. Тут потім жили мої батьки, а потім і я з братом. Доки наш будинок не повернули господареві Петерісу Аболіньшу, все було гаразд. Він став одним із перших власників будинків, які з'явилися по свою нерухомість. Й одразу ж почалися нововведення. Нині у нашому будинку половина квартир порожнє, ще половину здають під офіси. Але, як бачите, для нас там більше місця немає. І йти нам теж нема куди.

Улітку була спроба виселити родину, але тоді втрутилися правозахисники і влада не зважилася на крайні заходи. 16 жовтня до моменту приходу судових виконавців біля будинку вже перебували представники Товариства репресованих і націонал-більшовики. В міру розвитку подій з'явилися поліцейські, пожежники, «швидка допомога», телебачення. Приєдналися перехожі. Підсумком стали барикада на одній з центральних вулиць, перекриття руху, розбиті у кров обличчя.

Поліцейські, застосувавши кийки й «електрошокери» (мабуть, уперше), прорвали ланцюги заколотників, поновили рух і вилами вибили двері бунтівної квартири. Пенсіонерку Марію Ширшину відвезла «швидка» із серцевим нападом. Речі викинули надвір.

Депутат новообраного Сейму Володимир Бузаєв у розмові з кореспондентом «ГУ» сказав, що не варто суворо судити поліцію й судовиконавців. «На мій погляд, тут винна давноминула варварська денаціоналізація, яка лобіює інтереси домовласників».

А депутат Ризької думи Олександр Гільман ці події оцінив так:

— Нинішня ситуація мені нагадує гітлерівські часи: педантичні німці теж чинили неподобства, посилаючись на виконання законів і наказів. Ми не повинні допустити такого!

По роз'яснення кореспондент «ГУ» звернувся до голови Комітету Ризької думи з житлових і комунальних питань Яніса Карповича. Він прокоментував факти виселення мешканців так:

— Латвія — єдина держава у Східній Європі, яка не здійснює допомогу за «хатніми програмами». Прийняття закону про денаціоналізацію старих будинків і повернення їх колишнім власникам чи родичам відбувалося при капітальному лобіюванні закордонних латишів та їхніх місцевих друзів. Цей закон разом із гаслом лібералів, що «усе має коштувати стільки, скільки воно коштує», призвів до того, що до 96-го року в Ризі близько третини людей не платили за квартиру і комунальні послуги. Ми вжили заходів технічних, таких, як встановлення індивідуальних лічильників на воду чи індивідуальних для окремого будинку тепловузлів. Вжили й заходів допомоги малозабезпеченим і багатодітним родинам. Нині не платять одиниці зі ста. Щоправда, ніхто вам не скаже, скільки родин виселили за борги. Я сам звертався до міністра юстиції, щоб одержати відомості щодо реалізованих судових рішень. Але так і не одержав відповіді. Гадаю, що за роки незалежності по Ризі виселено тисяч десять родин. Нині в судах ще тисячі півтори таких справ. Найважче становище у мешканців денаціоналізованих будинків. Адже близько 10% їхніх власників — негідники, які хочуть будь-яким способом вижити мешканців!.. Слід законодавчо розв'язувати проблему захисту квартиронаймачів.

Нещодавно надруковано відкритого листа групи рижан (переважно —латишів) до президента, прем'єр-міністра, депутатів Сейму й Ризької думи: «Проведення житлової реформи у Латвії поставило мешканців денаціоналізованих будинків у становище ізгоїв, до яких державі немає ніякого діла. Латвійські закони про захист диких тварин і бджіл можуть розчулити цивілізований світ, але світ ще не знає про десятирічну агонію латвійських громадян і негромадян, яких виселяють з будинків новітні господарі. Денаціоналізація у Латвії — ганебна частина її історії. <...> Це геноцид — знищення свого народу економічними методами». Такий висновок авторів листа.

5 листопада починає роботу новий Сейм Латвійської Республіки. У програмах усіх партій, які ввійшли до парламенту, є положення про соціальний захист і права людини. Десятки тисяч потенційних «виселенців» з надією чекають, чи змінить Сейм «Закон про оренду житлових приміщень».

Володимир СТРОЙ.

Рига.

ХРОНІКА. ФАКТИ. ПОДІЇ

■ *Афіни*

У Греції є все. Зокрема, і розуміння

(Початок на 1-й стор.).

Річ у тім, що тоді під час головування Греції в ЄС та за її активної підтримки було підписано угоду про партнерство і співробітництво між Україною та Європейським союзом.

Голова українського парламенту висловив сподівання, що майбутнє головування Греції в ЄС у 2003 році виведе Україну на якісно новий етап європейських та євроатлантичних устремлінь. «В особі Греції Україна має вірного й надійного партнера і відповідає їй тим самим», — наголосив Володимир Литвин.

Апостолос Какламаніс позитивно оцінив прагнення України: «Ми вважаємо, що вона по праву не тільки може, а й повинна інтегруватися в євроатлантичні структури». Він також зазначив, що «український народ уперто просувається вперед, розвиває свої демократичні інституції». На думку голови грецького парламенту, завдяки майбутньому грецькому головуванню в ЄС відкривається можливість сприяти тому, щоб Україна увійшла до Європейського союзу.

Крім того, першого дня візиту глави Верховної Ради до Греції відбулися ще три зустрічі з представниками різних партій і груп. А на сьогодні заплановано зустрічі Володимира Литвина з прем'єр-міністром Грецької Республіки Константиносом Сімітісом, міністром культури Евангелосом Венізелосом, заступником міністра закордонних справ Анастасом Яннітсисом. І сьогодні Володимир Литвин відбуває з Афін до Салонік.

■ *Вашингтон*

Пауелл близький до успіху

Глава Держдепартаменту США Колін Пауелл заявив про зближення позицій країн—членів Ради Безпеки ООН щодо іракської проблеми. Він відзначив «значне зближення» позицій Франції, Росії та Китаю з питання про ухвалення нової резолюції стосовно Іраку.

■ *Одеса*

Президент Молдови — на Одещині

30—31 жовтня відбувся робочий візит до Одеської області президента Республіки Молдова Володимира Вороніна. Протягом двох днів молдовська й українська сторони, а останню представляли віце-прем'єр-міністр України Володимир Семиноженко та голова Одеської облдержадміністрації Сергій Гриневецький, розглянули питання прикордонного співробітництва в економічній та гуманітарній сферах, низку проблем, розв'язання яких потребує спільних зусиль.

Президент Молдови відвідав місця компактного проживання представників молдовського етносу та деякі підприємства області. У селі Крутоярівка та селищі Сергіївка він, зокрема, ознайомився з діяльністю закладів освіти, культури, охорони здоров'я. Йшла мова і про шляхи відродження колишньої слави Сергіївської курортно-санаторної зони, в минулому забудованої молдованами. Для її повнокровного функціонування парламенти обох країн уже створили надійне правове підґрунтя, тепер слово за виконавчими структурами та фахівцями країн-сусідів.

Між Одеським регіоном і Республікою Молдова підписано протокол про взаємовигідне співробітництво у сферах економіки, охорони здоров'я, освіти й екології. Вирішено також розробити міждержавну програму з охорони Дністра, **повідомляє наш власний кореспондент Георгій ВОРОТНЮК.**

На знімку: Володимир Воронін на зустрічі з учнями і викладачами Крутоярівської середньої школи. Викладання тут провадиться молдовською мовою.

Фото Олександра СЄРОГО (Укрінформ).

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

Вулиця двох держав

Колись ця вулиця була взірцем дружби українського та російського народів. Одна її половина належить російському місту Черткове, а друга проходить територією українського Мелового. Як такого поділу між республіками не було, оскільки не було й поділу за громадянством — усі ми вважалися радянськими. Навіть назвою своєю — вулиця Дружби народів — цей невеличкий клаптик землі символізував добросусідство. Вулицю Дружби народів, як і колись, наводять для прикладу мирного сусідства двох держав. Однак тепер тут не все так просто, як було раніше.

Пройшовши вулицею і познайомившися з її визначними місцями (а про них поговоримо неодмінно), так і хочеться перейменувати її на вулицю абсурдів. Нехай пробачать меловчани за таку вільність. Вони горді люди і не люблять, коли чужі говорять про їхню вулицю без будь-якої поваги. Але вони не винні в тому, що це місце на карті двох міст двох держав стало прикладом окремих законодавчих нестиковок. Утім, про деякі сторони свого буття меловчани й самі кажуть не без іронії. Наприклад, про перукарню. Після делімітації чоловічий зал залишився в російському Черткові, а жіночий — в українському Меловому. Залізниця належить росіянам, а проходить місцями Мелового. Ситуацію розв'язали: українці платять росіянам за оренду землі, на якій стоїть частина перукарні, а росіяни — сусідам за ту землю, якою проходить залізниця, що залізла в Мелове. На карті лінію кордону між державами провели, але поки що не затвердили, і це спричиняє незручності.

Як розповіла підприємець Олена, її автомобіль із товаром затримали на російській частині вулиці й лише завдяки тому, що жінка змогла довести, що нормативного документа, який узаконював би статус кордону, досі ще немає, для чого довелося взяти довідку в Меловській райдержадміністрації, його відпустили. Меловчани розповідають про те, що живуть добре, і кордон, який проходить посеред вулиці, якихось особливих незручностей їм не спричиняє. Та все-таки їхнє невдоволення чинними порядками відчутне. Приміром, телефонний зв'язок. За телефонний дзвінок сусідові, який мешкає через вулицю, доводиться сплачувати за тарифами міжнародного зв'язку. У кожного меловчанина в гаманці водяться завжди не лише гривні, а й російські рублі. Інакше тут не можна. На одному боці вулиці Дружби народів російський магазин, на другому — український. Окрім того, свого ринку у меловчан немає, доводиться послуговуватися сусідським. А спроби створити свій щоразу були безуспішні. Десятиліттями люди ходили по продукти на колгоспний ринок в Черткове і традицію змінювати не хочуть. Тому російський рубль тут поважають, бо він також годує.

Мелове — невеличке селище. Промислових підприємств тут майже не залишилося. Єдиний функціонуючий завод із виробництва соняшникової олії зміг працевлаштувати лише незначну частину мешканців. Є робота в Черткові, але українців не беруть, як, утім, не можуть працювати і росіяни на українському виробництві. Тому деякі меловчани в пошуках заробітку прописуються в Черткові, а живуть у Меловому. Уже знайома підприємець Олена також працює в Черткові на ринку, оформивши документи як іноземка. Вона займається квітковим бізнесом і має чимало проблем із отриманням товару, який їй надходить залізницею. Дві коробки квітів, перенесених через залізницю без огляду митників, цілком можна вважати за контрабанду.

До речі, про контрабанду. Побувавши на вулиці Дружби народів, один столичний журналіст назвав її вулицею контрабандистів і цим дуже образив її мешканців. За всієї поваги до патріотичних почуттів меловчан все-таки хочеться навести один приклад, який доводить, що колега мав таки деякий сенс.

Нещодавно прес-служба обласного управління СБУ оприлюднила інформацію, яка розкриває одну хитру схему провезення контрабандного товару, починаючи від цукру і закінчуючи пально-мастильними матеріалами. Для переправлення товару з України до сусідньої держави було придумано такий хід. По обидва боки кордону, а інакше кажучи, на вулиці Дружби народів, просто борт до борту зупинялися два автомобілі і протягом кількох хвилин товар з української машини перекидали до вантажівки з російськими номерами. Того дня, як машини було затримано, в їхніх кузовах оперативники виявили 17 одиниць шахтних магнітних пускачів для автоматичного запуску обладнання. А загалом митники і прикордонники знають місцевих водіїв у обличчя, адже ті весь час перетинають кордон у поїздках між чертковським елеватором, залізницею та ринком. Із особливою прискіпливістю їх не перевіряють. Але порядок є порядок, хоча інколи він призводить просто до анекдотичних ситуацій.

На вулиці Дружби народів із російського боку розташований старий двоповерховий будинок залізничників. Його мешканці послуговуються пічним опаленням, і за зиму на подвір'ї збираються купи вугільних шлаків та побутового сміття. Щоб вивезти все це, мешканцям треба двічі пройти процедуру перетину кордону, оформити митні документи, заплатити збір і витратити час на дорогу, щоб перевезти цей непотрібний вантаж на свою територію. Тоді як меловський смітник розташований набагато ближче. До речі, прикордонники вважають, що державний кордон не повинен проходити вулицею. Але навряд чи хтось наважиться провести його в іншому місці. Все тут настільки усталилося, облаштувалося, переплелося, що будь-які зміни адміністративного характеру громадянами двох держав можуть бути зустрінуті з великим несхваленням. Якщо не сказати більше. Як повідомили в Меловській райдержадміністрації, делімітацію кордону офіційно затвердять уже нинішнього року. Меловчани чекають цього часу з хвилюванням. В який бік зміниться їхнє життя?

Алла АНТИПОВА.
Луганська область.

СПОРТ

Кубкова «Легенда» стала реальністю

Футбол. Фінальний матч Кубка країни серед жінок.

«Легенда-Чексіл» (Чернігів) — ФК «Харків». 7:4 (основний час — 4:4).

Голи: Михайленко, 7, 50, 63, Апанащенко, 11, 27, 92, Пекур, 40, Корнієвець, 55, Жданова, 88, Лемешко, 111, Титова, 119. На 94-й і 98-й хвилинах Михайленко не реалізувала пенальті.

«Легенда-Чексіл»: Зварич, Крилова, Федосова (Мільчевська, 25, Танасюк, 75), Пожарська, Жданова, Лемешко (капітан), Новикова (Корнієвець, 32, Титова, 96), Чуланова (Бондаренко 64), Пішафай, Дятел, Апанащенко.

ФК «Харків»: Рябиченко, Бажан, Кривопищина, Коваленко, Астаф'єва (Беляєва, 62), Пекур, Сухорукова, Михайленко, Стасюк, Ознобихіна, Ігнатович.

Арбітр — Вікторія Стеценко (Запоріжжя).

30 жовтня. Київ. Стадіон ЦСКА. Сонячно. 10 градусів. 200 глядачів.

Упродовж зустрічі харківська команда вела перед у рахунку. За дві хвилини до закінчення основного часу харків'янки, здавалося, подумки були вже переможницями. Але завдяки Наталі Ждановій, яка зрівняла рахунок — 4:4, інтрига в матчі збереглася.

Одна з найкращих у фінальному поєдинку Дарина Апанащенко, вдало виконавши штрафний, уже в додатковий час змусила помилитися голкіпера ФК «Харків» — 5:4. Потім Галина Михайленко двічі протягом чотирьох хвилин примудрилася не реалізувати пенальті.

Як відомо, не забиваєш ти — забивають тобі. Витривалішими виявилися футболістки «Легенди-Чексіл», які закріпили перемогу і стали володарками Кубка України-2002.

Нагороди учасницям зустрічі вручили перший віце-президент ФФУ Сергій Стороженко та голова Комітету жіночого футболу ФФУ Сергій Качкаров.

«Спартак» зіграє наступного вівторка

Ліга чемпіонів. Перший груповий турнір. 5-й тур.

Група А. ПСВ (Нідерланди) — «Осер» (Франція). 3:0. Брюггінк, 34, Роммедаль, 48, Роббен, 64.

«Боруссія» (Німеччина, Дортмунд) — «Арсенал» (Англія). 2:1. Жильберту Силва, 38, у власні ворота, Росицький, 62, з пенальті — Анрі, 18.

«Боруссія» — 10 очок, «Арсенал» — 9, ПСВ — 5, «Осер» — 4.

Група В. «Ліверпуль» (Англія) — «Валенсія» (Іспанія). 0:1. Руфете, 34.

«Спартак» (Росія, Москва) — «Базель» (Швейцарія). Цей матч за рішенням адміністрації УЄФА відбудеться у вівторок, 5 листопада, на стадіоні «Динамо» у столиці Росії.

«Валенсія» — 13, «Ліверпуль» — 7, «Базель» — 5, «Спартак» — 0.

Група С. АЄК (Греція) — «Генк» (Бельгія). 1:1. Лакіс, 30 — Сонк, 22.

«Реал» (Іспанія, Мадрид) — «Рома» (Італія). 0:1. Тотті, 27.

«Реал», «Рома» — по 8, АЄК — 5, «Генк» — 3.

Група D. «Інтер» (Італія) — «Русенборг» (Норвегія). 3:0. Рекоба, 31, Саарінен, 52, у власні ворота, Креспо, 72.

«Ліон» (Франція) — «Аякс» (Нідерланди). 0:2. Пієнаар, 7, ван дер Варт, 90.

«Інтер», «Аякс» — по 8, «Ліон» — 7, «Русенборг» —3.

В. Б.

ДТГО "Південно-Західна залізниця" інформує про введення з 01.11.2002 року нових роздрібних тарифів на електроенергію без урахування податку на додану вартість.

Роздрібні тарифи для категорій споживачів на території розташування ДТГО "Південно-Західна залізниця", крім населення, населених пунктів, з напругою живлення становлять:

Групи споживачів	Тариф грн. за 1 МВт/год		Групи споживачів	Тариф грн. за 1 МВт/год	
	1 клас	2 клас		1 клас	2 клас
Промислові та прирівняні до них споживачі з приєднаною потужністю 750 кВа і більше	142,94	218,53	Електрифікований залізничний транспорт	142,94	218,53
			Непромислові споживачі	142,94	218,53
Промислові та прирівняні до них споживачі з приєднаною потужністю до 750 кВа	142,94	218,53	Виробничі с\г споживачі	142,94	218,53

Згідно з Постановою НКРЕ від 29.12.98р. №1676 для визначення рівня ставок тарифів, диференційованих за періодами часу, встановлюються такі тарифні коефіцієнти: нічний період − 0,25; напівпіковий період - 1,02; піковий період − 1,80.

Тарифи на електричну енергію, яка відпускається на потреби опалення та гарячого водопостачання (на 1 та 2 класі), визначаються шляхом множення встановленого ринкового тарифу для споживачів на відповідний тарифний коефіцієнт:

Нічний період − 0,4; денний-1,8.

Роздрібні тарифи розраховані згідно з умовами та правилами здійснення підприємницької діяльності з постачання електричної енергії за регульованим тарифом на підставі таких даних:		
Прогнозована оптова ринкова цінана розрахунковий період грн./Мвтгод	118,62	Постанова НКРЕ № 1160 від 18.10.02.
Коефіцієнт нормативних технологічних втрат (1 клас напруги 35-110 кВ) %	2,68	Постанова НКРЕ № 990 від 09.09.02.
Коефіцієнт нормативних технологічних втрат (2 клас напруги 0,4-10 кВ) %	14,95	Постанова НКРЕ № 990 від 09.09.02.
Тариф на передачу електроенергії (1 клас напруги 35-110 кВ) грн./МВтгод	18,66	Постанова НКРЕ № 816 від 25.07.02.
Тариф на передачу електроенергії (2 клас напруги 0,4-10 кВ) грн./МВтгод	72,76	Постанова НКРЕ № 816 від 25.07.02.
Тариф на постачання 1 група (грн./МВтгод)	2,04	
Тариф на постачання 2 група (грн./МВтгод)	10,22	Постанова НКРЕ № 816 від 25.07.02.
Прогнозована середня закупівельна ціна (грн./МВтгод)	118,97	

ОГОЛОШЕННЯ

ЗАТ «Фабрика «Комбі»
повідомляє, що 25 грудня 2002 року за адресою: м. Київ, вул. Петра Дегтяренка, 12а, відбудуться збори акціонерів.
Порядок денний:
1. Збільшення статутного фонду Товариства шляхом додаткового випуску акцій.
2. Внесення змін до установчих документів Товариства в зв'язку зі збільшенням статутного фонду шляхом випуску додаткових акцій.
3. Затвердження змін і доповнень до статуту товариства.
Реєстрація акціонерів з 14.00 до 16.00.
Початок зборів о 16.00 год.

Постановою господарського суду Львівської області від 24.01.02 р. по справі № 2/98-7/55 ЗАТ «Жовківський склозавод», Львівська область, м. Жовква, вул. Лесі Українки, 132, (код ЄДРПОУ — 00203404) визнано банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Лопатіна Євгена Івановича (ліцензія серії АА за № 249578), м. Львів, вул. Коциловського 16/4, тел/факс: 8 (0322)-75-19-13.
У зв'язку з чим оголошується про продаж майна банкрута, який буде здійснено за оціночною ліквідаційною вартістю. З переліком майна та об'єктами продажу можна ознайомитися в Ліквідаційній комісії за адресою: м. Жовква, вул. Лесі Українки, 132 з 10.00 до 17.00, або за телефоном — 8(0322) 75-19-13.

Господарський суд Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. С. Тюленіна,21) порушив справу № 5/6/250 (02) про банкрутство товариства з обмеженою відповідальністю «Фірма «Геліос-Центр і Ко» (69035, м. Запоріжжя, вул. Миру,20, оф.40, рахунок № 2600301155426 в ЗРУ Промінвестбанку в м. Запоріжжя, МФО 313355, код ЄДРПОУ — 13604981).
Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Житника Володимира Петровича, ліцензія № 047630 (поштова адреса: 69001, м. Запоріжжя, б-р Гвардійський,30, кв.85, тел. 12-58-13, 32-60-98).

Постановою Господарського суду м. Києва по справі № 24/459-б визнано банкрутом приватне підприємство «МАГтранс—XX» (код ЄДРПОУ 31286254, м. Київ, вул. Бальзака, 81/1, кв. 158).
Ліквідатором по справі № 24/459-б призначено Овчаренко В. В.
Заяви кредиторів про грошові вимоги, підтверджуючі документи та заяви можливих санаторів подаються до Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) у місячний термін з дня опублікування.

Господарський суд м. Києва, (м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44б) Постановою по справі № 23/338-б від 10.10.2002 р. визнав банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Модуль БК» (адреса: 02152, м. Київ, вул. Серафімовича, 7-А, код ЄДРПОУ 30936582), р/р 26004115201 у АКБ «Інтеграл-банк», м. Києва, МФО 320735, і відкриває ліквідаційну процедуру.
Ліквідатором призначено Плющакову Валентину Миколаївну (адреса: м. Київ, вул. Мельникова, 2/10).
Кредитори протягом місяця після опублікування даного оголошення можуть звернутись із заявою про визнання кредитором по справі до господарського суду м. Києва.

Товариство з обмеженою відповідальністю «Інкомм»
(код за ЄДРПОУ 30118003) повідомляє про зменшення статутного фонду товариства до суми 16500 гривень.
Заперечення кредиторів приймаються протягом одного календарного місяця з дати публікації цього оголошення за адресою: м. Біла Церква, вул. Фастівська,19. Контактний телефон (04463) 9-05-41.

Закрите акціонерне товариство «СХП»,
код 24077906 зареєстроване Радянською районною державною адміністрацією м. Києва 09.07.1998 року за адресою: м. Київ-128, вул. Туполєва, 20, кв. 116 та перереєстроване Шевченківською районною державною адміністрацією у м. Києві 17.10.2002 року, реєстраційний № 17236 повідомляє про свою реорганізацію шляхом перетворення в Товариство з обмеженою відповідальністю «СХП».
Довідки за тел.
(044) 418-30-60).

ТОВ «Апріс» зареєстроване в м. Вінниці, ЗКПО 23104848, оголошує про свою ліквідацію. Претензії приймаються на протязі двох місяців з дня публікації за тел. (0432) 38-62-67.

Согласно постановлению Хозяйственного суда Харьковской области от 09.11.2002 г. по делу № Б-24/73-02 ООО «Фортуна» код 31060714 признано банкротом и открыта ликвидационная процедура.
Ликвидатор — Кузнецова И. В. (г. Харьков, пр. Л. Свободы, 39б, кв. 9, лицензия АА № 140470 от 02.07.02 г.)

Господарський суд міста Києва постановою від 29 жовтня 2002 року по справі № 24/470-Б визнав банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «ПРАВОЧИН», 01034, м. Київ, вул. Яр. Вал., 19, п/р 26004000330701 в АКБ «Київ», МФО 321024, код ЄДРПОУ 24932748 і відкрив ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Чечельницького Олександра Йосиповича (ліцензія АА № 250036 від 19.11.2001 р.).

Господарський суд Волинської області (м. Луцьк, вул. Медведєва, 1):
— Постановою від 29.10.2002 р. по справі № 1/111-Б визнав банкрутом Спільне російсько-українське підприємство «Гамма» (м. Нововолинськ, 15 мікрорайон, 2/14, код 21747695) та відкрив ліквідаційну процедуру;
— Постановою від 29.10.2002 р. по справі № 4/73-Б визнав банкрутом ВАТ «Волиньзалізобетон» (Луцьк, вул. Лазо, 5, код 01267060) та відкрив ліквідаційну процедуру.
Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Темчишина В. П. (м. Луцьк, вул. Світла, 5/3), ліцензія АА № 249619 від 19.10.01 р.

Повідомляємо, що загальні збори акціонерів ЗАТ «Укрмісцевпромпроект»
відбудуться 4 грудня 2002 року о 12:00 за адресою: м. Харків, пров. Мало-Панасівський, 4/7. Реєстрація акціонерів буде проводитись з 10:30 до 11:30.
Порядок денний:
1. Вибори лічильної комісії.
2. Обрання голови та секретаря зборів.
3. Затвердження регламенту загальних зборів акціонерів.
4. Звіт правління про фінансово-господарську діяльність за 2001 рік.
5. Звіт Спостережної ради.
6. Затвердження річного звіту Ревізійної комісії за 2001 рік.
7. Затвердження річного звіту та балансу ЗАТ ча 2001 рік.
8. Затвердження порядку розподілу прибутку, порядок покриття збитків.
Для реєстрації учасникам зборів необхідно мати при собі ПАСПОРТ, представникам акціонерів — доручення, оформлене згідно вимогам діючого законодавства.
Довідки за телефоном: 712-11-30.

ООО «Сельхозсервис»
(идентификационный код 24192240)
ЛИКВИДИРУЕТСЯ
Заявления претензий кредиторами принимаются в порядке предусмотренном законодательством
в течении 2-х месяцев по адресу:
91042, г. Луганск, кв. Дзержинского,13/72 тел. (0642) 55-56-47

В зв'язку зі зміною назви товариства з обмеженою відповідальністю **«ЕЛКОМ-ЛТД»**, зареєстроване Солом'янською районною в м. Києві державною адміністрацією 10.10.2002 року за № 18920, код ЄДРПОУ 32154221, повідомляє про реорганізацію в товариство з обмеженою відповідальністю «РТЕК». Тел.: 248-81-17.

Товариство з обмеженою відповідальністю «Ліга ЛТД»
(ідентифікаційний код 25413482, юр. адреса: м. Київ, вул. Патріса Лумумби, 19, кв. 33) зареєстроване Печерською районною державною адміністрацією міста Києва 03 квітня 1998 року повідомляє про свою ліквідацію. Претензії кредиторів приймаються протягом двох місяців.

ПП «Техснабсервіс»
ідентифікаційний код 31349827 повідомляє про свою ліквідацію з 30.10.02 р. Претензії приймаються на протязі 2-х місяців.

Господарським судом Луганської області (91000, пл. Героїв Великої Вітчизняної Війни, 3-а) порушено провадження по справі про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Ровенькиагрокорм»: Луганська обл., м. Ровеньки, вул. Вигонна, 7, код 21767326, поточний рахунок № 260083011550 в Ощадбанку м. Ровеньки, МФО 364111.
Розпорядник майна — Кардаш Сергій Леонідович. Адреса для кореспонденції: 61022, м. Харків, а/с 45/72.

Господарський суд м. Києва, (м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44б,) Постановою по справі № 23/335-б від 10.10.2002 р. визнав банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Консалтинг МО» (адреса: 04119, м. Київ, вул. Дегтярівська, 21, код ЄДРПОУ 31171749), р/р 26009145801 у АКБ «Інтеграл-банк», м. Києва, МФО 320735, і відкриває ліквідаційну процедуру.
Ліквідатором призначено Плющакову Валентину Миколаївну (адреса: м. Київ, вул. Мельникова, 2/10).
Кредитори протягом місяця після опублікування даного оголошення можуть звернутись із заявою про визнання кредитором по справі до господарського суду м. Києва.

Господарський суд Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 153) 13 вересня 2002 року порушив справу про банкрутство Дочірнього підприємства Відкритого акціонерного товариства «Донбасенергобуд» «Миронівський завод будівельних матеріалів» (юридична адреса: 84791, Донецька область, м. Дебальцеве, смт. Миронівське, вул. Леніна,1), код ЗКПО — 00109292, поточний рахунок — 26009302636428, МФО 334215. Філія відділення ПІБ м. Єнакієве, Донецької області.
З дати порушення справи про банкрутство введений мораторій за задоволення вимог кредиторів.
Ророрядником майна призначений Біліченко Віталій Олександрович, ліцензія № 249805.
Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення.

Правління ЗАТ «УШБА»
повідомляє, що 24 грудня 2002 р. о 12 годині відбудуться загальні збори акціонерів за адресою: м. Київ, вул. Дмитрівська, 18/24.
Порядок денний зборів:
1. Звіт правління про фінансово-господарську діяльність товариства за 2000—2001 рр., I перше півріччя 2002 р.
2. Про припинення діяльності ЗАТ «УШБА».

Хозяйственным судом Автономной Республики Крым возбуждено дело № 2-8/10457-2002 о банкротстве ОАО «Симферопольский завод железобетонных изделий» (95000, г. Симферополь, ул. Генерала Васильева, 30, р/сч. 26002120049001 в КРД «Международный коммерческий банк», МФО 384685, ОКПО 01349868).
Распорядитель имущества Метелева Светлана Федоровна (лицензия серия АА № 04790 от 19.10.01 г., (г. Симферополь, ул. Вишневая, 60).
Претензии кредиторов и возможных санаторов принимаются в течение месяца со дня публикации объявления.

Господарський суд Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема,153) 3 вересня 2002 року порушив справу № 32/156Б про банкрутство відкритого акціонерного товариства «Миронівський завод залізобетонних конструкцій» (юридична адреса: 84791, Донецька область, м. Дебальцеве, смт. Миронівське, вул. Радянська), код ЗКПО 00110148, р/р 26009020000287, МФО 335838 в Донецькій філії АБ «Експрес-банк».
З дати порушення справи про банкрутство введений мораторій на задоволення вимог кредиторів.
Розпорядником майна призначений Біліченко Віталій Олександрович, ліцензія №249805.
Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення.

Товариство з обмеженою відповідальністю «Вітмор»
(код за ЄДРПОУ 30932408) повідомляє про зменшення статутного фонду товариства до суми 16500 гривень.
Заперечення кредиторів приймаються протягом одного календарного місяця з дати публікації цього оголошення за адресою: м. Біла Церква, вул. Б. Хмельницького, 35. Контактний телефон (04463) 9-05-41.

Господарський суд Миколаївської області, 54009, Миколаїв, вул. Адміральська, 22, порушив справу № 2/271 про банкрутство ВАТ «Урожайний», код ЄДРПОУ 00855003, юридична адреса: 329207, с. Зелене Миколаївського району, Миколаївської області, р/рахунок 260043060435001 в Миколаївському відділенні АКБ «Україна» МФО 326148. Розпорядником майна призначений Пейчев Віталій Семенович (ліцензія АА № 250470) м. Миколаїв, вул. Архітектора Старова, 6, кв, 55, тел. 570-417. Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою Господарського суду м. Києва по справі № 24/458-б визнано банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю «СТОЛИЧНИЙ БРОКЕР» (КОД ЄДРПОУ 25282407, м. Київ, вул. Жилянська, 87/30).
Ліквідатором по справі № 24/458-б призначено Масленнікову О. М.
Заяви кредиторів про грошові вимоги, підтверджуючі документи та заяви можливих санаторів подаються до Господарського суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) у місячний термін з дня опублікування.

Господарський суд Херсонської області (вул. Горького,18, м. Херсон, 73008, постановою від 02.09.2002 року у справі № 4/4-Б-1999 визнав банкрутом СЗАТ ім. Фрунзе, код ЄДРПОУ 00856830 (Новотроїцький р-н, Херсонська область, с. Василівка) та відкрив ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено Ляшко О. В. (ліц. № 250375 від 05.03.02 р.).

Господарським судом Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. С. Тюленіна,21) порушено справу № 5/4/244 (02) про банкрутство Приватного підприємства фірма «Рось-Плюс». Адреса: 69068, м. Запоріжжя, вул. Деповська,85/53. Код ЄДРПОУ 23855336, поточний рахунок 26007301311013 в філії «Комунарське відділення Промінвестбанку» м. Запоріжжя, МФО 313344. Розпорядник майна арбітражний керуючий Балдакова Ольга Геннадіївна, 69104, м. Запоріжжя, вул. Маліновського, буд. 26 А, кв.117, (ліцензія АА № 315471 від 30.08.2002 р.).
Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування. Дата проведення попереднього засідання суду — 16 грудня 2002 року о 12.00.

Співачка–загадка і тільки Кохання

НОВІ ІМЕНА

У кожного покоління своя музика. Вона й будувати, і жити, і любити допомагає. Музичні пристрасті так само індивідуальні, як улюблені запахи, квіти, сни. Без них скучно, сумно і самотньо. Особливо молодим. Мати своїх кумирів, свою музику в підлітковому віці дуже важливо. Це невід'ємна складова юного світу. Нещодавно цю нішу і в уподобаннях публіки, і на українській естраді зайняла юна поп-дива з міста Донецька із загадковими ініціалами S. D.

Цей сценічний псевдонім можна розшифровувати по-різному. S. D. може означати і «славна дівчина», і «сонечко Донецька», і «супердива» — що завгодно. Але поки що це маленька таємниця співаючої старшокласниці. Найближчим часом її продюсери Олександр Сірий та Олег Воронов обов'язково зроблять із цих загадкових ініціалів ще одну сенсацію. І бутон перетвориться на розу.

Її кліпи крутять на Першому національному вже більше року. Пісня «От заката до зари», на яку було знято кліп, кілька місяців не сходила з верхніх сходинок молодіжних хіт-парадів. У жовтні публіці презентовано дебютний альбом співачки-загадки «Только Любовь», до якого увійшло дванадцять російськомовних композицій. Погодьтеся, назва компакту по-юнацькому максималістська. Проте така безапеляційність властива молодості і викликає деяку заздрість у тих, кому за тридцять. Утім, за великим рахунком вже давно доведено, що світом править кохання.

Почуттям очікування дива просякнуті всі пісні S. D. І нехай у дівчини ще небагато життєвого досвіду — вона співає про те, що відчуває, що переживає в своєму чудовому віці на порозі дорослого життя.

S. D. — учениця одинадцятого класу однієї із донецьких шкіл. Але при цьому вона не зубрилка. Вона звичайна сучасна дівчина: носить джинси-кльош, слухає плеєр, любить танцювати, дивитися журнали мод, не палить цигарок і навчається на «відмінно». Співає з дитинства. А ось на професійній сцені — кілька років.

Чотирнадцятирічну худорляву карооку дівчинку помітили на одній із вечірок її майбутні продюсери. Тоді їх вразили сміливість і розкутість дівчини, яка, не соромлячись, вискочила на сцену, скинула взуття і почала співати й танцювати разом з ансамблем циганської пісні Миколи Васильєва, що виступав перед публікою.

Сьогодні шістнадцятирічна S. D. виступає з сольними концертами у супроводі професійного балету. У неї багате і за режисурою, і за сценарієм, і за світловим оформленням шоу. Та й музичний діапазон не дитячий. Юна виконавиця володіє різними стилями: соул, поп, фанк. А в потенціалі може набагато більше.

Зі співачкою працює продюсерська команда Медіа групи LEVEL, яка ставить за мету вивести її якщо не на світову естраду, то на сценічні майданчики близького зарубіжжя. Це підтвердило жовтневе сольне шоу виконавиці у приміщенні донецького аеропорту. Ні, на цьому стратегічному об'єкті не передбачений концертний зал. Але інші майданчики міста здалися організаторам недостатньо глобальними для фанатів танцювальної музики, тож вони орендували аеропорт. При цьому навіть відмінили рейс на Баку.

Молодь, що танцювала кілька годин під живу музику своєї землячки, залишилася вельми задоволена.

Ольга ВІТЕР.

Що було, що буде

■ *Харків*

23—26 жовтня в спорткомплексі Державного педагогічного університету пройшла шоста спеціалізована виставка «Салон краси». Працювали майстер-класи косметологів, візажистів, перукарів. Модні тенденції в макіяжі для подіуму продемонструвала Оксана Ямбих — член Паризького клубу професіоналів.

■ *Москва*

30 жовтня в Музеї сучасного мистецтва відкрилася виставка «Фігуративний міст» українських художників Олега Пінчука (скульптура), Юрія Горбачова (інсталяція) та Сергія Пояркова (графіка). Буде представлено майже 100 експонатів. Кияни познайомилися з цим проектом у 2001 році під час його презентації в Національному художньому музеї. Після першопрестольної «Фігуративний міст» побачать у Петербурзі, а в 2004 році роботи українських художників вирушать до Нью-Йорка.

■ *Запоріжжя*

4—5 листопада в обласному українському музично-драматичному театрі — гастролі Санкт-Петербурзького державного театру «Рок-опера». Гості покажуть у місті металургів рок-оперу «Юнона і Авось».

■ *Київ*

На 22 листопада в Центрі культури і мистецтв Національного технічного університету України (КПІ) намічено заключний концерт лауреатів нинішнього всеукраїнського молодіжного фестивалю «Перлини сезону».

ЦІ ЗІРКИ

Серйозна жінка

«Для жіночого віку є цифра 30, а далі — я не знаю». Так стверджує одна з героїнь гумористки номер один російської естради Клари Новикової. Та й сама виконавиця, схоже, ставиться до віку з гумором. Вона їздить з концертами по СНД, веде на телебаченні щоденну програму під назвою «Що хоче жінка?», при цьому від обов'язків дружини, мами та бабусі її ніхто не звільняв. А нещодавно режисер Алла Сурикова запропонувала Новиковій епізодичну роль у новій картині, яку гумористка собі придумає сама. Диву даєшся, коли «тьотя Соня» пострадянського простору все це встигає! Можливо, Кларі Борисівні допомагає вегетаріанська дієта і те, що вона народилася в Києві.

ТАМ, ЗА ОБРІЄМ

І знову заміж

Американська актриса та визнана секс-бомба Памела Андерсон знову одружується. Вона збирається стати дружиною реп-рокера Кіда Рока. Їхнє одруження відбудеться під час одного з концертів її нареченого. 9 листопада Кід виступить в лас-вегаському залі «MGM Grand» «на розігріві» легендарної команди «Аеросміт». Під час перерви цього шоу і зіграють весілля. Таке рішення молодята прийняли після марних спроб знайти вільний день у своєму діловому розкладі. Нині наречена перебуває в пошуках найсексуальнішої весільної сукні.

Фото .

Харків залишився без центральних телеканалів

ТЕЛЕ

29 жовтня цього року опівдні Харківську область і деякі райони сусідніх регіонів було позбавлено можливості приймати центральні державні телеканали. Причина банальна — монтер «вирубив» рубильник за багатомільйонні борги перед харківською телевежею, яка в свою чергу заборгувала енергетикам.

За словами директора телецентру Григорія Рожка, в листі, що йому надіслали з «Харківобленерго», йдеться про те, що канали не включать доти, доки державна телекомпанія не розрахується з боргами. Загалом це майже сім мільйонів гривень.

Водночас, як стверджує директор «вежі», комерційні телекомпанії в ефірі залишаться.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Жарти і музика для широкої аудиторії

Цього тижня телевізійно-продюсерське агентство «Мелорама» відзначило своє шестиріччя.

За ці роки «Мелорама» з редакції музичної телепередачі виросла в велике агентство, результат роботи якого передусім бачимо в ефірі телеканалу «Інтер».

Кримінал-шоу «Афера», інтелект-шоу LG «Еврика!», «З бадьорим ранком!», банк-шоу «Сейф», дефіцит-шоу «Хто крайній?», клуб «Золотий гусак», ну й, звичайно, сама «Мелорама» — ось програми, продюсером яких є іменинник. Вдалим був і новорічний проект «Вечори на хуторі поблизу Диканьки», у створенні якого ТПА «Мелорама» брало безпосередню участь.

Нині агентство працює над новими проектами. Нещодавно закінчилися зйомки нового шоу «Перехрестя кохання».

Олег БАЙДА.

Дихайте глибше: тепло...

ТЕАТР

До 10 листопада триватиме четвертий фестиваль польської культури в Україні. Він відбувається у Львові, Києві, Одесі, Харкові.

Контрапунктом фестивалю вважають виставу «Івона, принцеса Бургундська» Львівського театру імені Марії Заньковецької. Глядач, що тяжіє до традиційно-академічного способу життя, буде зворохоблений і твором відомого польського письменника Вітольда Гомбровича, і режисурою Вєслава Рудзького. До слова, якби цього не було, то хтозна, чи витримала б аудиторія випробування холодом у неопалюваному приміщенні театру. Довелося зігрівати його глибоким диханням від усвідомлення трагікомічної суті сценічного дійства: будь, як усі, — інакше загинеш, адже ці «усі» полюють на душу...

Заньківчани отримали друге дихання «в руках» польського режисера, а отже, мали неабиякий успіх на міжнародному Гомбровичівському фестивалі «Трансатлантик». У польському місті Радомі львів'яни репрезентували Україну, і саме вони відкривали «Івоною...» фестиваль з участю митців різних країн.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Редактор номера Іван ІЛЛЯШ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955. Загальний тираж 159000.

Ціна договірна

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України» Зам. 0311202. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-84-92;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 441-89-34, 441-89-44;
телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

Internet: http://uamedia.visti.net/golos